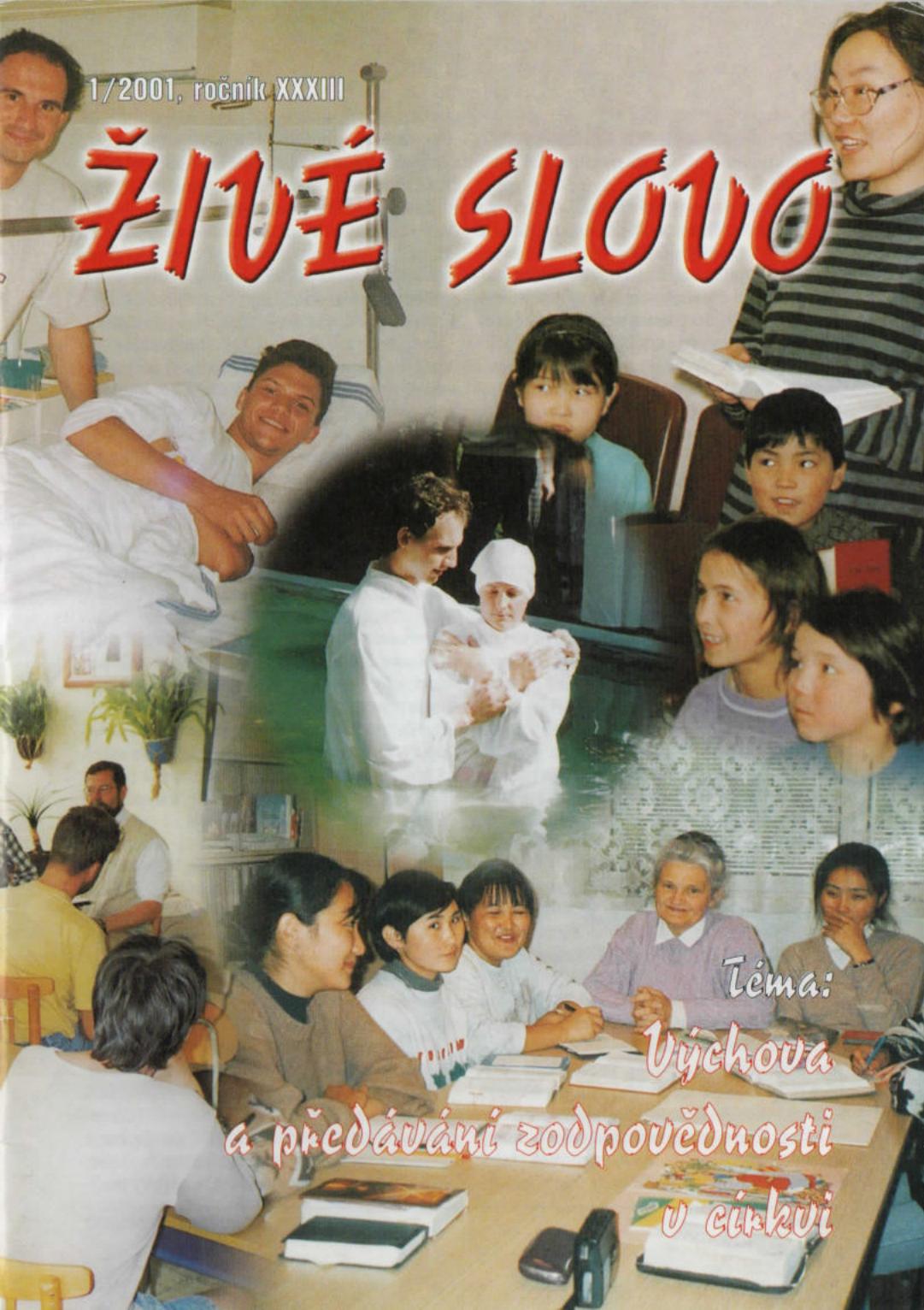

1/2001, ročník XXXIII

ŽIVÉ SLOVO

Téma:

Výchova

a předávání zodpovědnosti

U církvi

ÚVODNÍK

Milí čtenáři,
otevříte první číslo Živého Slova ve „staronovém“ věku. Věřím, že tak činíte s určitým očekáváním, které je přirozeně spojeno s každou novou etapou lidského života. Mou snahou, aby nového redaktora, bude, tato vaše očekávání poznat a v rámci možností uspokojovat. To by však nebylo možné, kdybyste nepokračovali ve svých kontaktech a aktivní spolupráci s celou redakční radou, jejímž jménem Vás k tomu chci opět povzbudit.

Lidské očekávání je jakýmsi motorem života. Ten, kdo od života nebo lépe řečeno od Pána života už nic neočekává, ten buď rezignoval a ztratil naději nebo je připraven na svůj odchod. V případě křesťana je však druhá možnost také spojena s velkým očekáváním nové etapy s Bohem.

Bůh nám zde na zemi, jak pevně věřím, svěřil určité poslání a postavil nás nejen do role konzumentů jeho dobrých darů, ale také do role hledačů jeho vůle. Hledání a uskutečňování Božích zájmů postavil Pán Ježíš dokonce na první místo (Mt 6,33). Poznání toho, co ode mě Pán života očekává, je podle svědectví apoštola pro zachování života mnohem důležitější než všechno úsilí o jeho zajištění. Hledání mé vlastní role a očekávání na to, kudy mě Bůh chce v životě vést, dává životu tu pravou jiskru. Toto očekávání podtrhuje jeho jedinečnost a výjimečnost. Dává každému prožívanému okamžiku jeho vlastní hodnotu. Zároveň nás to v naší beznaději naplňuje vědomím, že nás život vůbec není beznadějný. Právě naopak. Ten, kdo nám život svěřil, je plný očekávání, co s ním učiníme. Zda jej využijeme jako jedinečnou přiležitost k naplnění Jeho záměrů a plánů. Ty jsou totiž dobré a mají na nás život blahodárný účinek. Proto: „Hledejte Hospodina a jeho sílu.“

Živé Slovo chce být časopisem, který Vám v tomto hledání bude pomáhat. Jak? Především formou biblických úvah, osob-

ních svědectví o životě s Bohem a informací ze života církve i společnosti, ve kteréž jíme. To je hlavní poslání časopisu, který si za více než tři desetiletí získal své čtenáře, a jak věřím, ještě získá.

Chci využít začátku nové etapy života časopisu a mého působení ve svěřené roli redaktora k tomu, abych poděkoval všem předešlým redaktorům, všem Vám věrným přispívatelem a zapomínánym modlitebníkům, a to jak českým tak slovenským. Vy jste časopis probudili k životu a starali se o něj. Bez vás by Živé Slovo nebylo. Věřím, že motorem Vašeho úsilí je a zůstane ono očekávání na Pána života. Očekávání, že Vám dá poznat Vaše místo či roli v rodině, v církvi a ve společnosti. Že Vás naplní nadějí, která přitahuje svým kontrastem k rezignaci těch, kdo to už vzdali. Modlím se, aby jste byli plni očekávání, že Vás Bůh může použít k uskutečnění svých dobrých záměrů.

Chci poděkovat také sourozencům Horňákovým za ochotu pomoci s grafickou úpravou obálky. Jejich vstřícnost mě povzbudila. Stejně jako vstřícnost nové generace přispívatele, za kterou jsem Bohu vděčný. Doufám, že se nám v příštím roce podaří vydávat časopis častěji, protože dobrých článků, které pro nedostatek místa nemohou vyjít, je vice než těch uveřejněných. Živé Slovo má naději. Mějme ji také.

Váš Jaromír Andrýsek

ÚVAHA

MÁ DAŤ - DAL

Opět raz bilancujeme. Tento raz mimoriadne významne, ved' je tu prelom storočí i tisícročia. Čislom 2000 sa skončilo 20. storočie a nastáva 21. Skončilo sa druhé tisícročie od narodenia Pána Ježíša Krista a začalo sa tisícročie tretie. Pravda, v niektorých krajinách si roky počí-

tajú celkom inak, ale to nie je podstatné. Podstatné je, aké je ľudské srdce na prelome vekov. Keď sa pozrieme sami na seba a do seba, mohli by sme plakať a nariekať. Hoci sa oháňame kresťanstvom, ľudia sa vraždia a okrádajú, vo veľkom sa porušujú Božie príkazy, holduje sa omamným prostredkom, ľudia sa nenávidia a likvidujú jeden druhého. Satan sa usmievá, ved' má plné ruky žatevnych prác. A Božie srdce je smutné, presmutné.

Mali sme aj v minulom roku dávať Bohu srdcia, bližným lásku; mali sme vrchnosti statočne odvádzat dane; mali sme dávať deťom oveľa viac pozornosti namiesto bohatého alebo chudobného vreckového; mali sme navštíviť priateľov v nemocnici alebo kdesi na lazoch; mali sme požičiavať, keď nás ktosi o to v núdzi žiadal - mali sme, mali sme, mali sme...

Skutočnosť je hrozivá, nie však beznádejná. Ešte sme tu, môžeme bilancovať a zajtra môže byť všetko inak! To najhlavnejšie, čo by sme mali dať, je dať Pánovi Ježíšovi v tichej a úprimnej modlitbe svoje srdce. Mali by sme Mu poďakovať za spásny križ, za preliatu za nás nevinnú krv. Keď sa toto udeje, keď nastane akési nové narodenie, keď sa v našich srdciach narodí Boží Syn, potom môžeme radostne vykročiť do nových žitia priestorov.

Bol tu Nový rok, nové storočie, nové tisícročie, začíname písat rok Pánov 2001. Pre mňa osobne je to rok mimoriadneho jubilea, ak sa ho, pravda, vôbec dožijem. Zrejme bude takým aj pre mnohých iných z vás. Ideme doňho s obavami, no i s nadějou. Ved' Pán Boh sa ani pri zmene stáročí nemení, zostáva verný a mocný, plný milosti a lásky k hriešnikom. Zostáva však aj plný spravodlivosti voči tým, čo Ho odmietajú a čo porušujú Jeho prikázania. Ak sa dáme na Jeho stranu, vykročíme na cestu za Pánom Ježíšom Kristom, bude celkom isto naša pút' radostná a víťazná. Celkom smelo si môžeme zaspievať kresťanskú piešer: „Nebojím sa, nebojím, keď je so mnou

a ja s Ním. Za Ním pojdem bez reptania cestou k bránam nebeským.“

Na prelome stáročí je nám smutno i radostne zároveň. Keď sa však oprieme vierou o Všemohúceho Pána neba i zeme, pri konečnom bilancovaní nášho žitia sa budeme radovať. Otvárame si Knihu kníh - Biblia a v jej závere, v knihe Jánovho Zjavenia v 21. kapitole čítame, že ak veríme v Pána Ježíša Krista, čaká nás Nový Jeruzalem, kde už nebude ani pláču, ani kriku, ani bolesti, ani síz, ani smrti. Ved' staré veci pominuli, hľa, všetko je nové! Je tu nový rok jedinečných nadějí, ale iba s Pánom Ježíšom Kristom. Bez Neho je to naozaj beznádejné.

Nuž, má dať - dal. To sú úvahy na prelome času. Kiežby aj tá vaša, aj tá moja bilancia bola čo najlepšia. Nech vám Pán Boh zehná, šťastný nový rok!

Ján Kučera

TÉMATICKÉ ČLÁNKY

ZODPOVEDNOSŤ: POTEŠENIE ALEBO FRUSTRÁCIA¹?

Zohybaj ma mamko pokiaľ som ja Janko, keď ja budem Jano, neohneš ma mamo. (V nemčine je iné príslovie: „Čo nenaučiš Janka, Jana už nenaučiš.) S týmto príslovicom generácie rodičov motivovali svoje deti učiť sa napr. hre na klavír, urobiť domáce práce a pod. V prenesenom zmysle sa to vzťahuje aj na priebeh vývoja človeka v cirkvi. Štatistika hovorí, že asi 80% veriacich prijalo Pána Ježíša pred 18. rokom svojho života.

Prirodzene, že človek sa môže rozhodnúť pre Pána Ježíša v ktoromkoľvek veku,

¹ Odborný výraz z psychológie, ktorý znamená zmarenie, zrušenie, prekazenie alebo pocit rozporu a sklamania z neuspokojenej základnej ľudskej potreby pocitu istoty a bezpečnosti.

prirodzene aj starší majú schopnosť sa učiť alebo zmeniť zmysľanie. Je ale jednoznačne dokázané, že deti sa zvlášť veľmi rýchlo učia. Životná skúsenosť nás učí, že v staršom veku sú už koľaje už vyjazdené.

Situácia v mnohých zboroch

Ked' ide o zodpovednosť sú v mnohých zboroch často dva extrémy. Mnohí nie sú pripravení prevziať viac zodpovednosti za zbor, lebo nechcú do tejto činnosti investovať viac času a práce. Alebo sa ľakajú rozhodnutia a zmeny a niesť zodpovednosť za následky. Mnohí by radi viac spolupracovali, ale nevedia kde a s akými darmi.

Iným extrémom v zhromaždeniach verejciach sú ľudia, ktorí už dlho nesú zodpovednosť a nie sú pripravení, aby sa s ňou s iným podeliť alebo sa jej úplne vzdali. Žiaľ, že mnohé zbyt vidia východisko v tom, že ľudí do zodpovednosti volia alebo odvolávajú z nej. To je ale demokracia (vláda ľudu) a nemá vela spoločné s biblickým spôsobom. Konečne ide o to spoznáť koho Boh chce mať na ktorom mieste.

Boh poveruje

Ak sú ľudia duchovne na správnej ceste v zodpovednosti, nejde im o to, aby „se-delí“ na nejakom „mieste“ alebo v nejakom „úrade“. Sú si vedomí, že dostali poverenie od Boha a Jemu musia „skladať účty“. A oni, čo sami prijali, majú to zveriť „vemým ľuďom, ktorí budú schopní aj iných učiť“ (2Tm 2:2).

Návod podľa biblických vzorov

V Biblia sú mnohé príklady, ako ľudia dorastli do zodpovednosti. Všetci potrebovali posmelenie, vedenie a príklad od iných. Keď majú byť motivované k zodpovednosti deti i rodine alebo novoobrátenci v zhromaždení, je určite názorné vyučovanie živým príkladom.

Dobrým príkladom je vzťah Mojžiš – Jozua. On bol od svojej mladosti Mojžišov sluha (4M 11,28). Bol spoločníkom na ceste na vrch Horeb a bol tiež pri stánku zmluvy. Tak automaticky nadobudol mnohé du-

chovné skúsenosti, ktoré ho predurčili za vynikajúceho vodcu Izraela.

16. kapitola Skutkov podáva správu, že Pavol zbral so sebou na cestu Timoteja. Tak rástol Timotej vo viere, že neskôr ho Pavol mohol zanechať v Efeze, aby iným pomohol (1Tm 1), Barnabáš sa venoval Jánovi Markovi, hoci ten na prvej misijnej ceste sklamal. Neskôr sa Pavol o ňom zmieňuje ako o dobrém a dôležitom spolupracovníkovi (2Tm 4,11). Tieto príklady jasne ukazujú, že duchovné vedenie je dôležité pre vývoj k spolupráci.

Pracovať len preto, že práca volá?

Často bratia preberajú úlohy len preto, že sa nevyhnutne musia urobiť a nikto iný sa na to nenájde. Najmä v malých zboroch je to častá prax. Tá vedie k tomu, že ľudia konajú prácu, pre ktorú ich Boh nepripravil. Na druhej strane sa bratia prepracujú, lebo vidia nutnosť služby a sú ochotní ju vykonať. Až neskôr pridu nato, že pre mnohé nemajú dary a pre úlohy nemajú dosť sil.

Máme na to príklad v službe Mojžiša (2M 18,13 a nasl.). Vedel, že má od Boha zverenú zodpovednosť byť vodcom ľudu. Bol pripravený ľud učiť i viesť. V každodenom živote medzi takým veľkým množstvom ľudu vznikali nespočetné spory. Tie sa prirodzene museli riešiť. Mojžiš bol pripravený konať i túto službu. Tým však unavoval seba i ľud (2M 18,17-18). Hoci bol Mojžiš neustále v Božej prítomnosti, Hospodín použil Jetra, aby Mojžiša upozornil na túto situáciu a ukázal aj východisko z nej.

Aj veľká ochota slúžiť a aktívny modlitebny život nás niekedy neochráni od toho, aby sme preceňovali svoje dary a úlohy. To má za následok, že ostatné dôležité úlohy sú prehliadané, ako napr. v Skutkoch 6 starostlivosť o vdovy helenistov. Keď táto chyba bola odstránená, cirkev mala pokoj a rásila.

Dôležité: Radosť v službe

Je ešte aj iný dôsledok zle ohodnotených sil a úloh, že je silno poškodená ra-

dosť zo služby v Božom kráľovstve, alebo sa celkom strati. Nasledujúce tri miesta z Biblie sú len malým výberom k téme „Radosť a služba“:

Radujete sa v Pánovi vždycky, [a] zase [jen] poviem: Radujete sa! (Flp 4,4)

Slúžte Hospodinovi s radosťou! Podte pred jeho tvár s plesaním! (Ž 100,2)

A všetko, čokoľvek robíte slovom alebo skutkom, všetko [robte] v mene Pána Ježiša ďakujúc Bohu a Otcovi skrze neho. (Kol 3,17)

Prirodzene radosť sa nedá prikázať a sú obdobia spoluúčasti na zármutku a žiali. Ale, ak treba iného motivovať, aby prevzal zodpovednosť, vtedy je dôležité, aby cítil radosť zo služby. Vlastné deti to ihned vycítia, či to robíme zo srdca alebo iba plnime úlohy. Spravidla je to tak, že deti preberajú od rodičov aktívitu na živote zboru a ľahšie rastú v zborovej práci. Ostatní si ľahko zvyknú na to, že stačí ohrievať stoličku len dve hodiny v nedeľu.

Tak motivujeme my

Na záver niekoľko myšlienok z praxe, ako môžu byť motivovaní mladí bratia a sestry. Pán Ježiš často bral so sebou niektorých učeníkov. Tak isto je to vhodné, keď skúsení pracovníci si so sebou berú mladých spolupracovníkov napr. na misijnú prácu. Alebo sa zúčastňujú na organizácii stretnutia mladých, či napísiať príspevok do zborového spravodaja. Starší bratia, ktorí zvestujú Božie slovo, povzbudia mladých, keď ich vyzvú, aby k zvolenej téme mali napr. päťminutový úvod. Napríklad na biblickom zhromaždení alebo v nedele na druhom zhromaždení. Pri spoločnej príprave sa mladý uči nielen, ako pristupovať k biblickému textu, ale tiež tomu, kolko to dá práce pripraviť sa na službu slovom. Najdôležitejšie je, keď starší povzbudia mladých, aj keď všetko nevyjde. Dobre je tiež, keď starší povzbudia mladých, aby sa prihlásili na biblické vzdelávanie a využívali ostatné možnosti vystrojenia do služby. Popri duchovnom raste a otváraní nových horizontov spoznávajú práve mladí svoje dary

a miesto, na ktorom ich chce mať Boh. Toto miesto nemusí byť vlastné zhromaždenie. Ale je to krajšie, keď aj inde celým srdcom slúži Pánovi, ako by mal doma celý čas presiedieť. Zhromaždenie, ktoré má za cieľ vtiahnúť do zodpovednosti mladých ľudí, Pán Boh skoro obdaruje „prírastkami“.

Gerd Kruggel prekl. Ján Čiž

PREDAT ŠTAFETU DÁL

Štafetové závody patrí mezi dobре známé sportovné disciplíny. Setkávame sa s nimi v rôznych modifikacích - v běhu na určitou vzdáenosť, v plavání, na lyžích. Ale vždy mají jedno společné - běžci si postupně předávají štafetu. Tím, že závodník odběhne svůj úsek, však závod nekončí. Musí předat štafetu dalšímu a ten dalšímu a teprve poslední (většinou čtvrtý) závodník je tím, který běží závěrečný úsek závodu. Záleží na každém z nich, jak rychle a obratně si na svém úseku počíná. Ale velmi dôležité je i samo předávání štafety. I zde se může mnoho získat nebo také mnoho ztratit.

Podobně jako v závodech je tomu i v lidském životě, ba dokonc bych se odvážil tvrdit, že běh je jen odrazem toho, co probíhá běžně v životě. Člověk obvykle ve svém životě začne nějaké dilo, ale ne vždy je dokončí. Jak by to bylo hrozné, kdyby po každém z nás zůstala nedokončená díla, např. rozestavěné domy, továrny, ulice, nebo třeba jen nepožádat pole. Obvykle se díla ujmí někdojiný, zpravidla ten, kdo má blízko k tomu, kdo s prací započal. U domu a zahrady či pole to budou možná děti, jindy kolegové v práci.

Naprosto stejně je tomu i v životě Božího ľudu. To je rovněž činnost, která přesahuje svým rozsahem lidský život. Izrael má za sebou historii několika tisíc let. Církev Pána Ježiše je tu už také téměř dvě tisíciletí. Ti, kdo byli na počátku, už svůj úsek dávno odběhli a předali štafetu dál. V běhu teď pokračují jiní. A stejně to je i s námi. I nám

byl svěřen jen určitý úsek dlouhého závodu o nebeskou cenu. I nás čeká odchod na věčnost k našemu Pánu, a tam vezmeme odměnu. Kéž bychom na konci slyšeli slova: „Správně, služebníku dobrý a věrný!“

David zestárl. Z kdysi krásného ryšavého chlapce a později zdatného bojovníka se stal král. Ale život šel dál. Objevily se vrásy, nahnula se postava a nakonec, jak už to ve stáří bývá, i v největším horku mu byla zima. Ani deky, kterými ho přikrývali, mu nepomáhaly. Potřeboval obsluhu a pomoc svých bližních. Bylo na čase, aby odstoupil a přenechal své místo mladším.

Samozvaný král

Ve štafetovém běhu je to jednoduché - tam jsou běžci pro jednotlivé úseky předem vybráni. Ale v životě je to složité. David měl více synů. Kdo z nich teď měl po něm nastoupit na trůn? To je problém mnoha dynastií. Proto se to často řeší tak, že následníkem bývá nejstarší syn. Ale ten už byl mrtev, stejně jako byl mrtev Abšalom po nezdařeném vzpourě. Pak zde byl Daniel, nazývaný též Kileáb, syn Abigail Karmelské, vdovy po Nábalovi. Ale ten se nikdy o vládu neucházel. A tak není divu, že další syn v pořadí, Adoniáš syn Chagity, si začal dělat nároky na trůn. Začalo to zprvu téměř nevinně. Adoniáš se vynášel: „Kralovat budu já!“ Ale brzy si opatřil vůz, koně a 50 mužů, kteří před ním běhali.

I zde se David dopustil chyby. Nezakročil, stejně jako tomu bylo v případě Abšalómově. Otec ho po celý ten čas nezarmoutil otázkou: „Co to děláš?“ Nechal ho být. Možná se zde i nám otcům naskytá otázka, zda někdy nepřehližíme zdánlivé maličkosť, kdy si naši potomci přisvojují něco, co jim nepřísluší. A my je nechceme zarmoutit - chceme je nechat. Říkáme si, že je to jen hra. Ale ona má své důsledky. Možná, že by to pro Adoniáše bylo bolestivé, kdyby od otce slyšel slovo nesouhlasu. Možná by mu to však ušetřilo život.

David mlčel a Adoniáš považoval mlčení za souhlas. Proto jedná dál. A to už je

velmi zlé. Za zády svého „senilního“ otce se domlouvá s politickými představiteli: s vojevůdcem Joábem a knězem Ebjátarem, kteří Davida provázeli po celou dobu jeho exilu, o převzetí moci. A co je hrozně smutné - tito jinak věrní Davidovi služebníci na Adoniášovu hru přistoupili.

A tak nakonec Adoniáš, když už se cítil dostatečně pevný, se rozhodl pro generální útok. Stanovil den „D“. Uspořádal slavnost, spojenou s obětí, pozval své bratry, královské služebnictvo i židské muže. A při této slavnosti začali po jídle a pití provolávat: „Ať žije král Adoniáš.“ Adoniáš vycítil svou příležitost a hodlal ji využít. Stačilo malinko a plány Adoniášovy by se staly skutečnosti. David už opravdu neměl síly, aby bojoval jako v případě Abšalómově.

Proč nám Bible o tom píše? Má tato událost tak velký význam? Domnívám se, že ano, a že je aktuální i dnes. Nejen v politickém a všedním životě - tam se opakuje nesčetněkrát. Ale má význam i v životě novozákonného Božího lidu.

Výměna vůdčích osobnosti je přirozená a musí k ní docházet, protože jsme lidé a jako lidé slábneme, stárneme a postupně ztrácíme řadu svých schopností. Jde však o to, že nástupce připravuje Pán Bůh sám. Jde o to, abychom se nedopustili stejné chyby jako Adoniáš. Mělo to pro něho tragické důsledky. Kéž nás Pán Bůh chráni od „mocenských ambic!“ Vždyť vůdce musí být člověk s pastýřským srdcem, kterému záleží na každé ovečce, na jejím prospěchu a zdaru, ne na tom, aby i ta či ona ovečka sloužila jeho zájmům, aby ji mohl zneužívat a manipulovat ke svým záměrům.

Připravený nástupce

David věděl, koho si Pán Bůh připravil na jeho místo. Byl to Šalomoun, syn Batšeby. Víme to z Davidovy výpovědi z 1Pa 28,5-7: Ze všech mých synů, a Hospodin mi dal synů mnoho, si vyvolil mého syna Šalomouna, aby usedl na Hospodinův královský trůn nad Izraelem. Řekl mi: „Tvůj syn Šalomoun, ten vybuduje můj dům a má nádvoří, neboť

jsem ho vyvolil za syna. Já mu budu Otcem. Jeho království upevním navěky, jestliže bude svědomitě dodržovat mé příkazy a právní ustanovení tak jako dnes.“ Byl vybrán samým Bohem už od svého narození, jak o tom čteme v 2S 12,24.25: „I porodila syna a on mu dal jméno Šalomoun. Toho si Hospodin zamíloval a ohlásil skrze proroka Nátana, že ho mají pojmenovat Jedidiáš (to je Hospodinův miláček) kvůli Hospodinu.“ Šalomoun vyrůstal v ústraní. Byl svědkem událostí na Davidově dvoře, ale sám se nikdy o své nároky na trůn nehlásil. Nečinil tak ani teď. V tom byl stejný jako jeho otec David, pro kterého bylo zcela nemyslitelné, že by se trůnu chopil násilím. Čekal, až Pán Bůh splní svůj slib.

Podobně tomu bylo s Davidem. Proroka Samuela musel Pán Bůh napomenout, aby se nedíval na to, co je před očima, protože Bůh se dívá k srdci. Co to bylo platné, že Adoniáš byl krasavec a určitě reprezentativní typ, když jeho srdce bylo prázdné a šlo mu jen o vlastní moc a slávu. Pán Bůh viděl už předem Šalomounovu touhu po moudrosti i jeho bázeň před tím, aby se sám choval správy Božího lidu. Viděl jistě i nešťastný závěr jeho života. Ale Šalomoun byl muž, který měl upevnit Davidovu dynastiю. Měl za úkol postavit chrám a dát Božímu lidu pevný řád a zajistit tak nebyvalý rozkvět. Proto si ho Pán Bůh připravil, i když o tom Šalomoun ani možná neuvažoval. Později Šalomoun zklamal - a zase to mělo dalekosáhlé dopady. Ale dějiny králů nám ukazují, že Pán Bůh není závislý na člověku. Dosáhne svých cílů i přes naše slabosti.

Totéž lze vypozorovat i v životě církve Pána Ježíše. Pán Bůh si připravuje lidi k určitým úkolům sám. Je docela možné, že později zklamou, zdánlivě ztrioskotají - ale splní to, k čemu byli povoláni.

Člověk mini, Pán Bůh mění.

Znáte tohle lidové pořekadlo? I ono je nakonec odvozeno z Bible, kde zní takto: „Někdy se člověku zdá cesta přímá, ale na konci přivede k smrti“ (Př 14,12; 16,25). Vý-

stižně je také popisuje podobenství Pána Ježíše o člověku, který měl bohatou úrodu a stavěl nové stodoly v domnění, že si zajistí klidné stáří. Netušil při tom, že má ještě též noc zemřít (L 12,18).

Podobně jednal Adoniáš. Pečlivě se připravoval na uchopení moci, na nic „nezapomněl“, nic neponechal náhodě. Zdálo se, že vše je mu příznivě nakloněno, že zasláblý otec už nebude mít silu vzdorovat, a že ani nebude chtít přijít o dalšího syna. Navíc se ani nenamáhal svého otce o svém záměru informovat, natož ho pozvat. Zapomněl pouze na jediné - že je zde Bůh, který všechno vidí, a který nedovolí, aby se mu někdo posmíval. Zapomněl na neměnný zákon setby a žně (Ga 6,7).

Pán Bůh bděl a zasáhl. Z lidského hlediska „na poslední chvíli“ - z Božího hlediska „v pravý čas“. Pán Bůh totiž nezasahuje příliš brzy, aby člověk viděl, co se může stát vlivem jeho chybných rozhodnutí. Ale nikdy není pozdě, jemu se věci z rukou nevymknou. Šalomoun byl zcela nevinně v nebezpečí života, vzdálen nespravedlivému ocerňování.

Bůh dal proroku Nátanovi moudrost k tomu, jak má Davida v této trapné situaci oslovit. Využil slibu, který David dal své ženě Batšebe, Šalomounově matce. Poradil jí: „Pojdź, poradím ti, jak se zachráníš ty i tvůj syn Šalomoun. Nuže, vejdź ke králi Davidovi a zeptej se ho: Což jsi ty sám, králi, mój pane, nepřisahal své otrokyni: Tvůj syn Šalomoun bude po mně králem, ten dosedne na mój trůn? Proč se tedy stal králem Adónijáš?“ (1Kr 1,12-13). Když tak učinila a informovala Davida o vzniklé situaci, přišel ke králi i prorok a zeptal se krále: „Králi, mój pane, což jsi řekl: Po mně bude králem Adónijáš, ten dosedne na mój trůn? Dnes totiž sestoupil a připravil obětní hod, býky a velké množství vykřmeného dobytku a bravu, a pozval všechny královny syny i velitele vojska a kněze Ebjátara a oni s ním jedí a pijí a provolávají: „Ať žije král Adónijáš!“ Ale mne, tvého služebníka, ani kněze Sádoka a Benajáše, syna Jójadova, ani tvého slu-

žebníka Šalomouna nepozval. Pochází tento rozkaz vskutku od krále, mého pána? Neuvědomil jsi svého služebníka o tom, kdo po tobě dosedne na trůn, králi můj pane“ (v. 24-27).

A Davidovi konečně svitlo. Pochopil vážnost situace a uvědomil si, že teď je chvíle, kdy se rozhoduje o budoucnosti. A protože byl čestný, věděl, co je třeba udělat. Neprodleně pověřil kněze Sádoka, proroka Nátna a Benajáše, syna Jójadova úkolem pomazat Šalomouna králem. Stařičký král se konečně vzchopil k jasněmu rozhodnutí: „Vezměte s sebou služebníky svého pána, posadte mého syna Šalomouna na mou mezkyňi a doveďte ho dolů ke Gichónu. Tam ho kněz Sádok a prorok Nátan pomažou za krále nad Izraelem. Zatroubíte na polnici a budeste volat: „Ať žije král Šalomoun!“ Pak půjdete za ním vzhůru a on přijde, dosedne na můj trůn a bude králem místo mne. Je to můj příkaz, aby on byl vévodou nad Izraelem i nad Judou“ (v. 33-35).

Jak David pověděl, tak jeho služebníci učinili. Pak jej za královských pocit dovedli zpět do královského paláce, kde usedl za přítomnosti svého otce na královský trůn. Štafeta byla úspěšně předána. Šalomoun měl od této chvíle pokračovat v dile, které začal jeho otec.

Huk ve městě a zvuk polnice zaslechlí i účastníci Adoniášovy hostiny. Byli překvapeni. Ptali se, co se děje. Ebjátarův syn Jónatan jim musel zvěstovat, co se stalo: „Král David, náš pán, ustanovil za krále Šalomouna. Král s ním poslal kněze Sádoka, proroka Nátana a Benajáše, syna Jójadova, i Keretce a Peletece a posadili ho na královu mezkyňi. Kněz Sádok a prorok Nátan ho u Gichónu pomazali za krále, a když šli od tamtud radostně vzhůru, město halasilo. To byl ten zvuk, který jste zaslechli. Šalomoun už dosedl na královský trůn. Královí služebníci přišli rovněž a blahopřali našemu pánu, králi Davidovi: Ať tvůj Bůh učiní jméno Šalomounovo slavnějším než tvé jméno a ať vyvýší jeho trůn nad tvůj trůn.“

Tomáš Pala

A král se na svém lůžku poklonil. Poté král řekl: Požehnán bud' Hospodin, Bůh Izraele, že nám dal dnes toho, kdo bude sedět na mém trůnu, a že to mé oči vidí“ (v. 43-48). Situace nad slunce jasnější. Vše se dělo za vědomí krále a s jeho výslovným souhlasem a požehnáním. Šalomoun byl pomazán, jel na královské mezkyňi a usedl na Davidově trůnu. David za to chválil Boha. Nikdo už na tom nemohl nic změnit. Zbylo už jen veliké zděšení. Všichni účastníci hostiny se rozutekli a vzbouřený Adoniáš zůstal zcela sám. Jen díky Šalomounově velkomyšlnosti nezahynul okamžitě.

Tento příběh je velkým mementem i pro „výměnu stráží“ v církvi. Je škoda, že i zde jsou občas podobní Adoniášové, kteří si dělají nárok na „trůn“ bez ohledu, zda je k tomu Pán Bůh povolal nebo ne. Je také škoda, že některí bratři nedovedou rozpoznat, že už nastal čas předat pochodeň víry mladším. Pamatuji na to, že náš Pán je Pánem církve a že je to On, kdo určuje a kdo má vést svůj lid. Nejsme to my, naše přání, naše sebevědomí ani naše ambice ani naše „oprávněné“ obavy z toho, co bude dál, až tu nebudeme. Nebojme se svěřit včas odpovědnost těm, u kterých vidíme opravdové srdce. Počítejme s tím, že za „vlády“ našich nástupců se ledacos změní. Vláda za Šalomouna byla jiná než za Davida. David vybojoval království, Šalomoun byl budovatel a organizátor. Podobně je to i v církvi - počítejme s tím a netrapme se příliš tam, kde se mění formy, ale zůstává totéž srdce, milující Spasitele a žijící pro něho. Kéž nám Pán dá milost, aby toto předávání stráží bylo radostné, abychom mohli společně chválit Boha a radovat se. A do závorky: (mějme dávku velkomyšlnosti i k tému „Adoniášům“, kteří se tu a tam mohou vyskytnout. Pán jim může ukázat, že jejich motivy nebyly nejlepší a nechťejme je za každou cenu okamžitě „zrestat!“). Jak by to asi dopadlo s námi, kdyby nás Pán okamžitě trestal?

VÝCHOVA K UČEDNICTVÍ – – předávání a přebírání odpovědnosti

ÚVOD

Matoušovo evangelium vrcholi velkým úkolem, kterým vzkříšený Pán Církve pověřuje své učedníky: „Protož jdouce, učte všecky národy, křtice je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého“ (Mt 28,19). Ekumenická Bible tento verš překládá: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtice je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.“¹ Z porovnání obou překladů je zřejmé, že druhý z nich mnohem přesněji vystihuje úkol, kterým Pán Ježíš své učedníky pověřuje. Ten nespočívá jen ve vyučování všech národů, ale je to úkol mnohem závažnější: Učedníci jsou povoláni k tomu, aby získávali další učedníky. Není to tedy jen pouhá evangelizace a vyučování těch, kdo se rozhodli přijmout Pána Ježíše za svého osobního Pána, ale je to i návazný proces výchovy, na jehož konci je učedník schopný samostatně získávat a vést další stejným procesem, kterým prošel i on sám tak, aby nebyla přerušena kontinuita Církve. Obdobně tímto úkolem pověřuje apoštola Pavla Timotea: „A co jsi ode mne slyšel před mnoha svědky, svěř to věrným lidem, kteří budou schopní učit zase jiné“ (2Tm 2,2).

HODNOTA UČEDNICTVÍ PRO:

A) PÁNA JEŽÍŠE

Předmětem Jeho zájmu byli lidé. Jeho záměrem bylo učinit z rybářů rybáře lidí Mt 4,19. Pán Ježíš se věnoval zástupům, měl širší okruh sedmdesáti učedníků, užší okruh dvacáti učedníků, které systematicky připravoval ke službě, z nich mu byli nejbližší tři (Jakub, Petr a Jan), ale měl i tajně učedníky (Nikodém a Josefa z Arimatie).

B) UČEDNÍKA

- **duchovně roste:** pravidelné a systematické vyučování přináší učedníkovi velký zisk v podobě jeho duchovního růstu.

- dochází k opravě jeho chyběného chování (příklad sportovec a trenér). Tak jako trenér upozorňuje svého svěřence na chyby, kterých se dopouští ve sportovním odvětví v němž chce dosáhnout mistrovství, koriguje duchovně starší mladšího a upozorňuje ho na případné chyby.

- je pod Boží ochranou: „A proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj“ (Ef 6,13). Učedník, který prochází procesem výchovy může užívat celého Božího odění a z toho vyplývající Boží ochranu.

- získává osobního přítele, který se stává jeho rádcem a pomocníkem. Duchovně starší se mladšímu stává rádcem a osobním přítelem, kterému se může svěřit i v těch nejdůvěrnějších věcech svého života.

C) VYCHOVATELE

- prozívá radost: „Nemám větší radost, než když slyším, že moje děti žijí v pravdě.“ (3J 4). Úspěšná výchova mladého člověka je velikým zdrojem radosti pro jeho vychovatele.

- ocíšťuje se jeho vlastní život. Kdo pracuje na druhém a divá se společně s ním do zrcadla, v němž vidí i vlastní nedostatky, ten je pak může odstranit.

- cvičí si návyky a utváří se ve výchově druhých. Každý učitel se utváří v předmětu, který vyučuje. Opakování je matka moudrosti.

- vidí nebo nevidí výsledky své práce. V závěrečné fázi pak může vyhodnotit vynaložené úsilí.

D) CÍRKEV

- tím zajíšťuje pokračování duchovní práce. Dojde-li k jejímu přerušení, pak Církev trpí. Vzpomeňme na přerušenou práci Křesťanských sborů v padesátych letech a na z toho vyplývající obtíže při obnově mnohých z nich.

E) SVĚT

- slyší svědecití evangelia, které proměňuje. Každý člověk, který se rodí do to-

¹ Překlad Dr.Petrů zní: „...ziskejte za učedníky všechny národy.“

hoto světa má slyšet evangelium, které je mocí ke spasení každému věřícímu, Židu předně, potom i Řeku.

TŘI KROKY UČEDNICTVÍ

1. krok – Evangelizace: „Pán neotáli splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospělí k obrácení“ (2Pt 3,9). Zvěstováním evangelia se rodí duchovní děti (Sk 14,21; Fm 10).

2. krok – Utvrzování: „Píšu vám, děti, ...Píšu vám, otcové...“ (J 1,2,13,14). Vyučováním a poskytováním rad dorůstá učedník do duchovní dospělosti. „Moje děti, znova vás v bolestech rodím, dokud nebudešet dovoření v podobu Kristovu“ (Ga 4,19). „Všude tam posilovali učedníky a povzbuzovali je, aby vytrvali ve víře..“ (Sk 14,22).

3. krok – Odpovědnost za další: „Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří“ (J 17,18,20). Je-li učedník utvrzen ve své víře a dosáhne-li určitého stupně poznání, pak je sám připraven k tomu, aby převzal odpovědnost za vedení a výchovu další duchovní generace.

HLAVNÍ RYSY UČEDNICTVÍ

(1) Poslušnost vedení: „Poslouchejte ty, kteří vás vedou, a podříďte se jim, protože oni bdi nad vámi..“ (Žd 13,17).

(2) Příklad: Napodobování Pána Ježíše.

(3) Záměr: Vychovat rybáře lidí (Mt 4,19).

(4) Čas: Pravidelnost ve vzdělávání, výchově a vedení.

(5) Oběť: Ochotu obětovat čas, byt, prostředky, atd.

(6) Omezenost počtu: Pán Ježíš se věnoval sedmdesáti, dvanácti a třem učedníkům.

(7) Přátelství: „Vy jste moji přátele, činíte-li, co vám přikazují“ (J 15,14).

DVA ZÁMĚRY, JEŽ VÝCHOVA K UČEDNICTVÍ SLEDUJE:

PRVNÍ ZÁMĚR - Dosažení duchovní dospělosti: „... když se vši moudrostí napsomí a učíme všechny lidí, abychom

je mohli přivést před Boha jako dokonalé v Kristu“ (Ko 1,28) (srov. Ef 4,13; Ř 6,13;12,1).

Pět znaků duchovní dospělosti:

(1) Kristova podoba: „Až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mrou Kristovy plnosti“ (Ef 4,13).

(2) Závislost na Kristu: „Abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení. Beru na sebe podobu jeho smrti“ (F 3,10).

(3) Nezávislost na jiných: „Nyní vás svěřuji Bohu a slovu jeho milosti, které má moc vás zbudovat, a dát vám podíl mezi všemi, kdo jsou posvěceni“ (Sk 20,32).

(4) Zásadový život: „Ale k čemuž jsme již přišli, v tom přijednoštějném zůstáveme pravidle, a jednoštějně smysleme“ (F 3,16 / KP).

(5) Duchovní stabilita: „Pak už nebudešme nedospělí, nebudešme zmitáni a unášení závarem kdejakého učení – lidskou falši, chytráctvím a lžitivým sváděním k bludu“ (Ef 4,14).

DRUHÝ ZÁMĚR: Pokračování řetězce učedníků tak, aby nedošlo k přerušení duchovní práce.

Příklad: Pavel → Timoteus → věrní lidé → jiní

(Pavel, Silas a Timoteus) – věřící v Tesalonice – evangelizace Makedonie a Achae nebo Pán Ježíš – učedníci – Filip – komorník královny Kandáce – Etiopie.

Za hypotetického předpokladu, že jeden evangelista získá pro Krista denně tisíc lidí, by zevangelizování celého světa trvalo desetitisíce let. Kdyby však jeden učedník získal pro Krista jednoho dalšího učedníka za jeden rok, a ten opět dalšího, atd., pak by zevangelizování světa trvalo něco přes třicet let!

Etapy duchovního růstu učedníka:

(1) Uvěří slyšenému evangeliu (postaví se vírou na Kristovu oběť).

(2) Upevní se v křesťanské víře.

(3) Je schopen samostatné práce – sám získává a vede další.

Učedník potřebuje vidět příklad; soulad mezi teorií a praxí u svého duchovního učitele. V tom byl dokonalý pouze Pan Ježíš, on „učil i činil“ (Sk 1,1).

Význam příkladu:

(1) Přináší změnu chování: Děti hrou napodobují chování dospělých.

(2) Vidíme své možnosti: Dokáže-li to on, pak to mohu dokázat i já.

(3) Následovnictví Pána se prakticky uskutečňuje následováním Jeho učedníků.

(4) Získání věrohodnosti: „Nikdo ať tebou nepohrdá proto, že jsi mladý; ale těm, kdo věří, bud' vzorem v řeči, v chování, v lásku, ve víře, ve čistotě“ (1Tm 4,12).

(5) Příklad pomáhá učedníkovi překonat počáteční obtíže.

Znaky učedníka:

(1) Láska k Pánu Ježíši: „Simone Jonášův miluješ-li mne více než títo?“ (J 21,15 / KP). Láska k Pánu Ježíši je nezbytnou podmínkou další služby. Bez ní je to nemyslitelné. Proto se Pán ptá Petra třikrát, zda ho miluje.

(2) Láska k druhým: „protože vás v srdci mám i v vězení svém“ (F 1,7 / KP). Učedník se připravuje na službu svým blížním, které musí milovat, aby jim mohl sloužit.

(3) Svatý život: „Kdo se od téch falešných nauk očistí, bude nástrojem vnešeným... užitečným“ (2Tm 2,21). Učedník musí vést svatý život, aby nepůsobil pohoršení, ale naopak by příkladem ctného života.

(4) Čisté motivy: „... že jsme každého z vás jako otec své děti, napominali, povzbuzovali“ (1Te 2,11). Učedníkům lze sledovat pouze čisté motivy bez jakýchkoliv poststranních úmyslů.

(5) Vědomí nejrůznějších požadavků: Obětovat Pánu čas, úsilí; být připraven na zneuznání – a to mnohdy i od vlastních bratří – co vše prožil apoštol Pavel! Toto není snadné. A to zvláště, když se nedostavují kýzené výsledky nebo když přicházejí nejrůznější protivenství.

(6) Vytrvalost ve svědecktví: „Proto mluvil v synagoze se židy a s pohany...“ (Sk 17,17). Práci nelze vzdát při prvním neúspěchu. Kdo položil ruku na pluh se nemá

již více otáčet zpět. Sloužit je nutné v čas i v nevčas.

(7) Vědomí úlohy Ducha svatého: „A tak nic neznamená ten, kdo sází, ani kdo zalévá, nýbrž Bůh, který dává vzrůst“ (1K 3,7). Budeme si vědomi toho, že pouze rozsváme, kypříme a zaléváme. Bůh je ten, kdo dává vzrůst.

(8) Je předmětem modliteb: „Děkuji Bohu svému při každé vzpomínce na vás...“ (F 1,3-5). Učedník má být předmětem modliteb brať a sester své církve.

(9) Je studentem Bible: Učedník musí být Pismákiem. Musí znát Boží slovo a nořit se do něho. Je nutné, aby znal Bibli a dobré rozuměl základům učení Písma (obrácení, nový rod, jistota spasení, zatracení, soud nad světem, soudná stolice Kristova, atd.). Je užitečné, přečte-li celou Bibli jednou za rok.

(10) Je charakterizován úsilím o duchovní dospělost a vývážený růst: „Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti, běžím však...“ (F 3,12,13). Usilovnost a vytrvalost v duchovním životě musí být vlastní učedníkovi.

ZÁVĚR

Vést svého bratra či sestru k učednictví není snadný úkol. Ve většině případů je učedník mladý člověk, který je ještě nezrály a nestálý. Navíc si budeme vědomi toho, že každý člověk je originál. Bůh netvoří kopie. Proto je zapotřebí přistupovat ke každému jednotlivci individuálně. Neexistuje jednotná šablona, kterou by bylo možno použít na každého člověka. Zásady uvedené v tomto příspěvku mají všeobecnou platnost, jejich aplikaci je však nutné přizpůsobit osobnosti jedince či skupince vedených a vyučovaných učedníků Pána Ježíše. Tak jako je pro rodiče největší odměnou dobře vychované dítě, které si dobře stojí v samostatném životě, je i pro staršího bratra tou nejkrásnější odměnou dobře vychovaný a pro samostatný duchovní život připravený duchovní potomek, kterému může bez obav předat svou práci na Boží vinici.

Josef Hudousek

ODDANOST – CHARAKTER – – SLUŽBA

(Poznámky pro příspěvek při shromáždění starších sborů ČR na podzim 2000 v Ostravě.)

Pán Ježíš uplatňoval různé prostředky a situace pro vedení a vyučování svých učedníků. V Jeho práci s učedníky i s dalšími lidmi je zajímavé pozorovat tři oblasti, na kterých je zjevný důraz.

1. ODDANOST Pánu Ježíši

Pán Ježíš se průběžně různými způsoby „ujišťoval“, jaký vztah k Němu různí lidé mají. Nešlo Mu o veřejné mínění, ale o postoj JEDNOTLIVCŮ!

a) Pozoroval jejich jednání.

b) Některým lidem Pán Ježíš dával různé výzvy, aby se mohlo ukázat, jak moc vážně to s Ním myslí. Zejména těm, kteří se chtěli věmluvit do Jeho přítomnosti, „stát se Jeho učedníky“ nebo Ho „následovat“ s poněkud sobeckou představou, že jejich život prostě bude lepší (L9,57-62).

- M19,16 bohatému mládenci: „Prodej všechno co máš, rozdej chudým a následuj mne...“

c) Po některých Pán Ježíš chtěl, aby svůj vztah k Němu sami slovně formulovali; aby jej vyznali před Ním nebo i před dalšími lidmi.

- J9,35-38 Uzdraveného slepce Pán Ježíš vyhledal a ptal se ho: „Věříš v Syna člověka?“ „Věřím, Pane,“ a padl před ním na kolena.

- Mt16,13-15 Učedníků se ptal: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ „A za koho mne pokládáte vy?“

d) Mnohé další texty ukazují, že osobní zasvěcení Pánu Ježíši a Jeho záměrům má být nejvyšší prioritou pro každého Jeho následovníka.

- Mt 6,33 „Hledejte nejprve...“

- Mt10,37 „Kdo miluje otce a matku více nežli mne, není mne hodn...“

- F3,7-8 „Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu... to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všecko...“

2. Pán Ježíš rozvíjel CHARAKTER svých učedníků

Pán Ježíš u svých následovníků očekával nejvyšší standard osobní svatosti. Vyjádřil to mimo jiné tak radikálními výroky, jako například: Mk9,43 „Svádi-li tě k hřichu tvá ruka, utni ji...“ Znáte silnější obraz, naznačující, že Pán Ježíš to s kvalitou naše-ho charakteru myslí opravdu vážně?

Charakter se projeví v různých oblastech:

a) Postoj k lidem: všímáti si druhých, ochota nezíštně sloužit, obětovat se, pomoci (Učedníci na místo toho: Mt23,11 Hádka o to, kdo z nich je „největší“)

b) Postoj k sobě: pýcha, pokora, komplexy méněcennosti (Učedníci: L9,54 „Máme svolat oheň?“)

c) Měřítkem charakteru je podoba Pána Ježíše! Apoštolé Pavel i Petr ve svých epistolách velmi silně vybízejí k proměně charakteru do podoby Pána Ježíše, k tomu jsme povoláni!

R8,29 ...aby přijali podobu jeho Syna
1P1,15 ...budte i vy svatí v celém způsobu života.

Ef1,4 ...abychom byli svatí a bez poskvym před jeho tváří.

d) Přítom je to požadavek nikoli jen na naše vlastní schopnosti, ale především na poslušnou poddanost působení Ducha Svatého:

2P1,3 Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc ...

e) Aby to nebyl požadavek jen v obecné rovině, apoštol Pavel uvádí seznamy konkrétních kvalit, jak takový kristovský charakter vypadá (na příklad: Ga5,22 Ovoce Božího Ducha...)

3. Pán Ježíš u svých učedníků budoval také konkrétní dovednosti pro SLUŽBU

a) Strávil náležitý čas tím, že věci dělal sám před jejich očima, když byli u toho: vyučováním (někdy máme dojem, že to je nesnazší...?!), vlastním příkladem, později pověřením k samostatné službě, „zpětnou vazbou“ (skládal účty z vykonané služby, povzbuzení, napomenutí, varování).

b) Pán Ježíš ukazuje potřebu služby:
Mt9,36-10,5 Žen je velká, dělníků málo... Těchto dvanáct Ježíš vyslal...

Mt14,15-16 Ježíš jim řekl: „Nemusej odcházet, dejte vy jim jist!“

c) Pán Ježíš své učedníky uváděl do služby podle stadia jejich růstu. Nejdřív malé věci (roznášet chleba, zajít na nákup do městečka Sychar...) a postupně i větší a velké (jít kázat do vesnic, kam měl jít sám Pán Ježíš, uzdravovat...). Věrnost v malém je nutným předpokladem pro „větší“ službu (L16,10-11).

2Tm2,2 ...to svěř věrným lidem, kteří budou schopni vyučit také jiné.

„Malé věci“ mohou představovat na příklad: věrnost v osobním studiu Pisma a v modlitbách, včasné přichody, připravnost na setkání, péče o jednotlivce, zájem, věrné modlitby, postupně zapojení v malé skupince, teprve potom postupně jednorázová zodpovědnost na větším fóru atd...

POŘADÍ

Důležitost pořadí ukazuje apoštol Petr ve svém druhém listu:

„A právě proto vynaložte všechno úsilí a dopříte svou víru ctností, ctnost poznáním, poznání sebeovládáním, sebeovládání vytrvalostí, vytrvalost zbožnosti, zbožnost bratrskou náklonností, bratrskou náklonnost láskou. Máte-li totiž tyto vlastnosti a rozhodněli se, způsobí, že nebudeste nečinní ani neplodní pro poznání našeho Pána Ježíše Krista. Kdo však tyto vlastnosti nemá, je slepý, krátkozraký; zapomněl, že byl očištěn od svých starých hřichů“ 2P1,5-9 (Nová smlouva).

SLUŽBA CHARAKTER ODDANOST PÁNU JEŽÍŠI

1. Oddanost Pánu Ježíši je nezastupitelný základ

Máme tedy vynaložit VEŠKERÉ ÚSILÍ, abychom ke své víře připojili ctnost a další klíčové vlastnosti charakteru (sebeovládání, vytrvalost). Oddanost Pánu Ježíši a pevný, stálý vztah s Ním (víra, poznání Pána Ježíše a Božího slova, zbožnost) musí být základem pro vývoj kristovského charakteru. Rozvíjení oddání Pánu Ježíši a úzkého vztahu s Ním musí mít nejvyšší prioritu v jakékoli péči o věřici.

Není-li někdo oddán Pánu Ježíši, pak jakékoli pokus o rozvíjení charakteru bez Pána Ježíše bude jen mentálním cvičením, které dříve či později selže.

2. Služba musí stát na kristovském charakteru

Křesťané, kteří neprokazují zbožný charakter, budou ve službě druhým DUCHOVNĚ neúčinní nebo dokonce budou škodit. Pokud do služby druhým zapojíme člověka, který neroste ve své oddanosti Pánu Ježíši a v charakteru, budeme tak rozmnožovat jen tělesnost.

Naopak tam, kde je růst oddanosti Pánu Ježíši a charakteru, tam je i nádherné duchovní ovoce (2P1,8). Nedostatek takových vlastností má děsivé důsledky (2P1,9-10). Rostoucí charakter, který vyplývá z oddanosti Pánu Ježíši, je tedy zásadní podmínkou pro uvádění do služby.

V kontrastu s tím lze ve sborech často vidět praxi ve stylu „služba, služba, služba“. Několik citátů ze života: „Služba mu pomůže k duchovnímu růstu.“ „Dejte ho na plánek, to ho přinutí studovat Písmo.“ „Bylo mi třináct, když jsem se objevil na místním plánu ke službě slovem.“ „Nechtěl jsem se nechat pokřítit, protože bych musel sloužit Slovem...“

Duchovně a charakterově nedozrálý člověk postavený do veřejné služby s velkou

pravděpodobnosti padne do jedné ze dvou pastí, které mohou nadlouho poškodit jeho vlastní život i případnou službu:

- Bude-li úspěšný... zpychne
- Bude-li neúspěšný... podlehne znechutení...

3. Princip dohledu

Pán Ježíš své učedníky po vyslání zase svolal a ptal se jich, jak se jim dařilo ve službě, již je pověřil...

Ale Pán Ježíš dohlížel i na postoje svých učedníků, na jejich vzájemné vztahy... Chválil je nebo napomíнал a ukazoval jim cestu; nenechal je v tom špatném, kde byli...

Když přišel čas, Pán Ježíš nahradil svůj osobní dohled tím, že posílal dvojice (např. do měst, kam se sám chystal).

Ale tentýž princip Pán Ježíš používal v praktických službách. Kolik lidí je třeba na přivedení osla? Kolik lidí je třeba na přípravu večeře (velikonočního beránka...)?

Stejně apoštol Pavel a další využívali princip dvojice (nebo malé skupinky) k výchově těch, kdo prokázali ochotu nechat se vést, učit se, nechat se formovat v oblasti charakteru a taky se podlet na práci...

ODDANOST PÁNU JEŽÍŠI

SLUŽBA

CHARAKTER

VYVÁŽENÝ RŮST

Tam, kde podle růstu oddanosti Pánu Ježíši a charakteru věřící člověk dostává přiměřené příležitosti ke službě, tam pak ještě více roste oddání i charakter. Určité úrovni oddanosti Pánu Ježíši by měla odpovídat určitá úroveň charakteru a určité úrovni oddanosti a charakteru pak může odpovídat určitá úroveň služby. Tak můžeme vyváženě růst a sloužit.

Pavel Vopalecký

„A PŘECE SE ZAZELENAL“

Než se moje maminka Lydie Húšťová stěhovala do Zlína asi před 36 lety, tak ji jeden bratr velmi kládal na srdce, ať si to pořádně rozmyslí, neboť situace v tomto sboru byla velmi smutná. Popsal to slovy: „Liduško, zlínský sbor je jako shnilý pařez a i kdyby přišel Pán Ježíš, tak se nezazelená.“ Ale i přes toto varování se maminka rozhodla jít do Zlína...

ZAČÁTKY EVANGELIZACE: Když se Pán Ježíš stal mým Spasitelem, bylo mi bylo devět let. Až do vojny by se můj život křesťana dal popsat jedním slovem „partyzáň“ – o svém Pánu jsem moc nemluvil. Tepře vojna mi pomohla! Bůh tehdy změnil můj život a zapálil jej láskou k ztraceným lidem. V roce 1987 jsem se vrátil z vojny a aktivně zapojil do sborové práce. Bylo to však velmi těžké. V té době mne povzbudila slova bratra K. Kořínka, řekl mi: „dělej jen to, co je tvůj úkol“. Začal jsem pilně studovat Boží slovo a využívat příležitosti k jeho ROZSÉVÁNÍ. Pán viděl moji situaci a poslal mi velkého pomocníka Pavla Mikuše, který se v srpnu 1989 do Zlína příženil. Hned jsem spolu využili příležitost studovat Biblický kurz „BEE“ (Biblické vzdělávání na dálku) s misionářem Robem Schaferem, který po dva roky přijížděl každý měsíc do Zlína, aby nás vyučoval. To nám umožnilo položit kvalitní základy pro budoucí výchovu nových učedníků. Studovali jsme Listy Galatským a Římanům, abychom uměli obhájit evangelium. A druhý rok kurs: „Učedníkem ne narozením, ale růstem.“

SAMETOVOU REVOLUCÍ, jež vypukla hned na to v listopadu 1989, by se dalo nazvat i to, co postupně probíhalo i v našem sboru. Jak se to stalo? V roce 1990 jsme využili nově nabyté svobody a uspořádali na náměstí první evangelizaci pod názvem: „Šance 1990“. Návazně na to jsme prodávali na trhovišti křesťanskou literaturu. Do shromáždění přišli první lidé. Začali jsme se jim usilovně věnovat a vést je k poznání Ježíše Krista. Mnozí z nich uvěřili, byli pokřtěni a dále vyučováni (Obr. na obálce vpravo dole: Sestra Húšťová vede skupinku s Mongolskými dívками, které pak nesly evangelium do Mongolska).

Některí však ze sboru odešli pro stálé spory především ze strany starších bratří. Ničilo to vztahy a vytvářelo dusnou atmosféru během shromáždění. Přes mnohé půsty, modlitby, prosby a uplatňování biblického kázeňského postupu to bylo stále stejně. Situace se neměnila. Viděli jsme, že to pojmenování nejen přítomnou generaci, ale že to ohrožuje i budoucnost sboru. Nemohli jsme rádně fungovat jako sbor, práce stagnovala, věřící ztráceli zájem chodit do shromáždění, studovat Boží Slovo a sloužit Pánu. Neměli chuť, ani motivaci, a někteří i onemocněli. Došlo to, až tak daleko, že jsme museli celý sbor postavit před rozhodnutí: „bud' budeme dále mlčet a tiše přihlížet dalších „x“ let a nebo se tomu odpovědně postavíme, vždyť jde o všechno“.

Nejdříve jsme se museli vypořádat s otázkou, zda starší sboru budou jmenovitě známi či nikoli. Uvědomili jsme si, že Biblickou kázeň lze provádět jen za předpokladu, že sbor má starší podle biblického vzoru. Bratry sborem uznávané a všem ve sboru známé, kteří sbor vedou. Jedině tak může být ve sboru uplatňována biblická disciplína, která obnovuje a uzdravuje obecenství. Rozhodli jsme se, že starší sboru, kteří nesou plnou zodpovědnost za sbor, budou jmenovitě známi. Bylo to nesnadné období, nikdy předtím jsme tou cestou nešli. Tito bratři pak postavili sbor před zásadní rozhodnutí. Sbor se rozhodl provést radikální řez, poslední stupeň kázně - vyloučení. Bylo to nesmírně bolestivé, vždyť se jednalo o blízké rodinné příslušníky. Ale Pán se k tomu přiznal a toto rozhodnutí požehnal.

Život ve sboru se nezastavil... jak nám bylo říkáno, ale naopak SBOR OŽIL. Přijít do shromáždění bylo radostí, služba slovem se zkvalitnila, na bratrských poradách se začaly konstruktivně řešit potřeby sboru, bratři a sestry začali toužit po aktivním zapojení se do služby ve sboru a misii.

Porozuměl jsem, že k tomu, aby fungovala výchova a předávání zodpovědnosti v církvi, potřebujeme:

- ❖ Biblické staršovství.
- ❖ Starší, kteří jsou zřejmí – všichni ve shromáždění ví, kdo je starším.
- ❖ Starší, kteří vedou – sbory bez biblického vedení skomírají.
- ❖ Starší, kteří trénují a vytvářejí přiležitosti ke službě.
- ❖ Shromáždění, které je živé a které chce být živé, kterému nestačí Památka Páně a biblické hodiny, ale myslí i na děti, mládež, vdovy...

Velmi záleží na vedení a na vůdcích. **Vůdcovství je vliv, viditelný vliv.** Vůdcové vědomě vedou. Zapojují další k vykonávání práce. Mají zodpovědnost za výchovu – slouží příkladem. Dělají rozhodnutí. Řeší problémy. Mají zodpovědnost za výcvik. V Bibli máme příklady učednictví, předávání zodpovědnosti: Mojžíš a Jozue, Eliáš a Elizeus, Pán Ježíš a 12 učedníků, Pavel a Timoteus. To byli kvalitní vůdcové, kteří vychovávali kvalitní učedníky – dělníky.

PŘEDÁVÁNÍ ZKUŠENOSTÍ A ZODPOVĚDNOSTI jsme praktikovali od počátku. Zapojení bratří a sester do akcí mimo sbor nebyl problém. Besídky, skupinky a pobity fungovaly, ale zapojení přímo ve sboru se stalo problémem. Byli tak „otráveni“ nepřímečnou kritikou, že se jednouduše stáhli. Neznali povzbuzování, jen napomínání. Ale napomínání a povzbuzování musí jít spolu ruku v ruce. Musí se střídat, jako se střídají strany při pádlování na kanoci. Chcete-li se dostat dopředu, musíte zabírat pádlem na obou stranách, jinak se budete točit na místě a nikam se nedostanete. Učili jsme se tedy užívat obojího vyváženě.

Další důležitou zkušeností, kterou jsme udělali, byla ta, že do služby můžeme zapojit jen ty, kteří sloužit chtějí. Ty jsme hledali a do nich investovali.

Pro názornější přehled zapojení bratří a sester v různých oblastech sborové práce jsme zhotovili tuto pomůcku:

Rád vzpomínám na to, jak jsem Davidovi pomáhal naučit se hrát na kytaru. Bylo to před 5 lety. Chtěl jsem zůstat po skončení letního tábora na chatě v Beskydech sám do dalšího dne. David chtěl zůstat také. Večer jsme spolu vyšli na kopec pozorovat západ slunce. Při rozhovoru jsem zjistil, že nemá žádnou pořádnou zálibu. Nabídl jsem mu, že ho naučím několik akordů a půjčím kytaru. Také to, že když bude pilně cvičit, poslouží mnohým k radosti a požehnání. On souhlasil. Po čase se ve hře zdokonalil natolik, že za rok hrál lépe než já. Pak přišla do jeho života velká zkouška. Utrpěl vážné poranění páteře. Po asi půl ročním pobytu v nemocnici začal na lůžku skládat písni (obr. na obálce vlevo nahoře). Nyní hraje k Boží slávě i se svým otcem a bratrem. Tady je jedna z jeho písni:

Odpouštění

1. Je to snad svědomí, co nedá mi spát, mrak černých myšlenek mě zavalí snad. Hlas svého srdce tiše poslouchám dál, a i když nerad - potom pravdu poznám.
 2. Pravda někdy bolí, velký strach mám, odpustit si sám, na to nemám.
Kdybych třeba našel pokladů vic, v téhle bitvě s hřichem nezmůžu nic.
R: Odpouštěj já vím, je to tak nádherné - já snad sním.
 3. Jenom chtít musím, jako zázračný děšť smýváš můj hřich.
- Jsem jako ze skla, Ty do mě vidíš a tak Tě prosím, **odpustěj**. Vím, že slyšíš.

Velmi mne oslovoval svědec bratra O. Vožeha v časopise Anténa, kde píše: "Nikdy nezapomenu na důvěru, s níž jsem se setkal od vedení TWR, když jsem začal vysílat. Bylo mi tehdy 25 let, naprostý zelenáč. Svěřili mi 7 patnáctiminutových pořadů týdně. Česky neuměli, nemohli si nijak ověřit obsah toho, co jsem nahrával. Prostě mi věřili. Tato lekce důvěry v mladého člověka mi byla užitečná. Dodnes jsem připraven svěřit mladému člověku velký úkol, když u něj vidím nadšení pro Boží dílo a snahu učit se."

Misionář bratr Martin Baker mi jednou řekl: "Nedělej všechno sám. Zapoj druhé do práce, předej jim zodpovědnost". Ale jak, když takové lidí nemám? A ti, které mám, jsou k tomu nezralí, říkal jsem si v duchu. Začal jsem však o tom více přemýšlet, trénovat a připravovat nové křesťany k práci pro Pána. Pak jsem předával zodpovědnost, byl s nimi, dohlížel na ně a povzbuzoval je. A nyní? Dělají to, co vidieli u mne. Nyní mám ve sboru plno ochotných bratří a sester, kteří nesou zodpovědnost za určité oblasti služby. Vyrostli natolik, že jsou již samostatní dělníci, kteří zase vedou další. A Boží dílo pokračuje dále. Není zde místo na vyjmenování všech, ale věřím, že i Vy mili čtenáři jednou prožijete alepoz dotek požehnání z jejich životů.

Co dělám nyní? Na podzim 2000 byl pokřtěn bratr Honza. Uvěřil v Pána Ježíše po mnohaleté misijní práci ve 35 km vzdáleném městě Slavičíně, kam jsem často dojížděl. Je radost se s ním setkávat a pomáhat mu v duchovním růstu. Uvědomují si důležitost investování do jednotlivců, kteří budou schopni zase učit jiné (2.Tim.2,2). Chci i Vás povzbudit. **Nebojte se důvěrovat a věnovat mladým.** To je ta nejlepší investice pro věčnost.

Jsem přesvědčen, že pro věrné modlitby starších sester a velkou Boží milost se práce ve Zlíně rozvinula tak, že mohu s radostí vyznat „**A PŘECE SE ZAZELENAL**“

Samuel Húšť

SVĚDEC

MOJE ZAPOJENÍ DO SBOROVÉ PRÁCE

sem otcem pěti dětí a pracuji na základní škole jako učitel. Učím děti ve 3. a 4. třídě. Asi před 2 roky mě bratr Samuel Húšť oslovil, zda bych nechtěl pracovat v besídce. A jelikož jsem k této službě cítil Boží volání, odpověděl jsem: „Ano“. Když jsem pak byl staršími sboru touto prací pověřen, přijal jsem za ni i zodpovědnost. Také jsem absolvoval biblický kurz EVD 1, který mi velmi prospěl a myslím si, že výuku v besídce zkvalitnil. Závěrem bych chtěl napsat, že práce v besídce je pro mne radostí a naplňuje mne v osobním i duchovním životě. Vede mne ke spolehlání na Boží pomoc, aby se tak naplnila slova Pána Ježíše z Lk 18,16:

„Nechte děti přicházet ke mně a nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží.“

Petr Ševčík

OTEVŘEN BOŽÍMU VEDENÍ

Své znovuzrození jsem prožil v roce 1993 během základní vojenské služby. Reagoval jsem tehdy na osobní svědec vojáka, který se mnou byl na vojně. A protože navštěvoval Křesťanské sbory, začal jsem je po návratu do civilu přiznáně navštěvovat i já, a sice ve Zlíně.

Čím více jsem se dovídal o Pánu Ježíši, tím více narůstalo i množství zkušeností s Ním. Stal se mým skutečným průvodcem a rádcem každodenního života.

Od samého začátku jsem pocíťoval velmi silné volání Pána Ježíše k tomu, abych svou víru v Něj nějak projevil. Mimo sbor jsem navštěvoval i studijní skupinku, kterou vedl P. Mikušec a S. Húšť. Tuto formu studia Písma jsem vnímal jako jeden

z prostředků osobního růstu. Ve volném čase jsem se zajímal o Bibli i ostatní křesťanskou literaturu, modlil se a roznášel letáky do schránek.

Postupem času jsem ve zlínském sboru začal sloužit Slovem. Požehnání, které jsem při tom prožil, mě vedlo k tomu, že jsem si své znalosti začal prohlubovat na tříletém biblickém kurzu v Ostravě a osobním studiu. To, co získávám, se snažím nadále uplatňovat v praxi. Cítím při tom ve sboru od ostatních bratří velkou podporu, která mne v této službě upevňuje.

V roce 1998 jsem byl pověřen prací s mládeží a malými skupinami. I v této službě cítím, jak mě Pán vede. Z malé skupiny mladých lidí vznikla početná skupina, která nad Písmem přemýší, chválí Pána a společně se modlí za to, co je třeba. Čtyřem z nich se mohu víc věnovat a předávat jim to, čemu jsem se sám naučil. Mým cílem je to, aby dokázali samostatně sloužit Pánu Ježíši tam, kde je On staví do služby. I oni by měli být po čase připraveni vychovávat, z Boží milosti, další učedníky.

Těší mě, že v této službě cítím naprostou podporu bratří a celého sboru. Bez jejich posílení a modliteb (jsou sestry a bratři, kteří jsou skutečně modlitebními strážci mládeže) bych nemohl plnohodnotně pracovat. Stále více si uvědomují, že jsem součástí těla Pána Ježíše Krista, které pracuje společně a snaží se Pánu sloužit. Jsme nástroji v Jeho ruce. A o tom, jakých nástrojů užije, rozhoduje On sám. Děkuji tedy Bohu, že i mne si chtěl použít.

1.Kor. 12:18 *Bůh dal tělu údý a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl.*

Karel Holý

VZPOMÍNKA

Aníž bych si to v té chvíli uvědomil, ztratil jsem ve svých 15 letech odchodem mého tatínka do nebeského domova svého nejlepšího učitele. „Docházelo“ mi to až časem, postupně... protože nebyl čas na předávání zodpovědnosti,

musel jsem většinu svých záležitostí probírat sám se svým Bohem a Pánem.

...pak přišel čas nejen svatby, ale i rozhodování, kde budeme s manželkou společně sloužit Pánu. Nebylo to jednoduché, ale nakonec padla volba na Zlín. Navzdory nevalné pověsti, kterou zlínský sbor měl, jsem věděl, že Pán chce, abych se postavil po boku Samuele Húště a pod Boží záštítou pracoval společně s ním na změně této pověsti. A jenom díky Boží milosti se shnily pařez skutečně zazelenal. Ale to je pouze začátek. Nyní je potřeba, aby mladý kmen vyrostl ve statný strom..

Pavel Mikušec

OHĽADNUTIE ZA KONFERENCIOU

(Dokončenie z predchádzajúceho čísla)

PREBUDENIE V CIRKVI (ZBORE) I.

(z príspevku J.Abrmana)

Prejavom spánku u kresťanov je vlažnosť. Želám si, aby ste z toho stretnutia neodíšli vlažní, radšej rozčulení. Možno je to pre niektorých posledná šanca, aby sa prebudili.

Prorok Hozeáš nás vyzýva: *Preorte si úhor!* Úhor je miesto, kde už niečo rástlo, možno dobré, možno zlé. Máme si hlboko vstúpiť do srdca a napišať si na papier zoznam hriechov, ktorých sme sa dopustili. Získame dlhý zoznam - ale urobme to ešte raz a dôkladne, zoznam sa predíži. Objavia sa tam aj také hriechy, ako malá vďačnosť, čiže nevďačnosť, formálnosť pri chodení do zhromaždenia a podobné akoby „malé“ hriechy. Aj také treba vyznávať a opustiť.

V Bibli máme krásny príklad duchovného prebudenia, ktoré sa udialo za panovania judského kráľa Ezechiáša, čítaj 2Kr 18,1-7. Nastúpil na trón mladý (v.2), ako je

velká časť z vás a **robil to, čo je spravedlivé v očiach Hospodinových** (v.3). Takéto svedectvo z judských kráľov dostali iba Joziaš a Aza. A pritom mal veľmi bezbožného otca. Aj také veci sa dejú.

Boril modlárskie výšiny a roztíkol medeného hada, ktorého spravil Mojžiš na púšti pre záchranu Izraelitov, ale teraz mu kadili a tak ho uctievali. My nemáme uctievať niektoré formy zvestovania spasiteľného diela Pána Ježíša. Ezechiáš sa nadejal na Hospodina a bol najslávnejší z judských kráľov.

V 2Pa 29 si o ňom čítame niečo viac.

Otvoril dvere domu Hospodinovho, ktoré boli z obdobia vládnutia jeho otca zavorené a opravil ich (v.3 a 7). Máme otvorené dvere do zboru - alebo sa uzavárame? Svedčíme a pozývame? Keď nám Pán dal otvorené dvere, ako to radi citujeme z Pánovho odkazu zboru vo Filadelfii, tak si ich nezavárajme zlým a nesvätým správaním. Aby dvere odpudzujúco nevŕzgali a neškripali, je potrebné ich opraviť na modlitbe a dbať, aby boli namazané olejom Svätého Ducha.

Prikázal kňazom a levitom, aby sa posvätili a vyniesli nečistotu zo svätyne (v.4-5). Napomína ich ako synov (v.11). Povzbudzuje k čistote. Aj z našich zborov treba kadečo vypratať, no môžu to vykonať len očistené, posvätené osoby. To patrí k prebudenu a náprave zboru.

Uzatvoril s Hospodinom zmluvu, v ktorej sa zaväzuje obnoviť pravú bohoslužbu a očakáva odvátenie pálivosti Božieho hnevu (v.10). Prinesenie obeti (v.21) znamenalo nový začiatok vztahu k Bohu. Či my nepotrebujeme podobné obnovenie vztahu k Bohu?

A čo sa vyskytlo? Lenže kňazov bolo primálo, takže nemohli sami stiahnuť z kože všetky zápalné obete, a preto im pomáhal ich bratia leviti, až dokial nebolo dielo dokončené, lebo leviti boli úprimnejšieho srdca a ochotnejší posvätiť sa, než kňazi (v.34). Potrebná bola spolupráca, pri ktorej tí „s nižšou kvalifikáciou“ predili v ochote posvätiť

sa aj kňazov. **Bez posvätenia žiadna kvalifikácia neplatí.**

Kráľ sa napokon postaral o **veľkolepé slávenie Veľkej noci**, ktorú slávili po dlhej dobe. Termín o mesiac posunuli, lebo nebolo posvätených dosť kňazov a ani ľud nejavil náležitý záujem (30,3). Kráľovi išlo viac o svätosť, ako o zákonitý termin. Či to nie je poučné? Neľpejme na vžitých formách a termínoch, ak nie sme dostatočne posvätení. Vidíme jasne, čo má v Božích očiach prednosť. Až nakoniec slávili Veľkú noc s **veľkou radostou**, lebo odo dní Šalamúna... nebolo ničoho takého v Jeruzaleme (v.26).

Čo teda súvisí s prebudením sa zboru? Vychádza od prebudeného jednotlivca. Musí sa skončovať s modlami - i našimi, ako bol pre nich medený had. Otvoríť dvere do zboru - hoci i pre tých mladých s náušnicami - a dbať, aby boli opravené, nie odpudzujúce. Posvätiť sa - nelieptiť na formách, tie nie sú sväté, svätými máme byť my.

PREBUDENIE V CIRKVI (ZBORE) II.

(z príspevku L.Vyhánka)

Božie slovo nás vyzýva, aby sme niečo vedome a zodpovedne urobili prosti spánku: **Prebud' sa ty, kto spíš, a vstaň z mŕtvyh, a bude ti svietiť Krisťus!** (Ef 5,14) To je prikaz, za ktorého splnenie sme zodpovední.

A toto, znajúc čas, že je už hodina, aby sme sa prebudili zo spánku a vstali, lebo teraz nám je bližšie spasenie, ako bolo vtedy, keď sme uverili. Noc pokročila a deň sa priblížil. Zložme tedy skutky temnosti, a obliečme si zbrane svetla. Ako vodne chodme slušne, nie v obžerstvách a pjanstvách, nie v smilstvách a prostopašiach, nie v zvade a závisti. Ale si oblečte Pána Ježíša Krista a nestarajte sa o telo tak, aby sa v ňom zobúdzali zlé žiadosti (R 13,11-14). Spánok je oblast tela. Kresťan, ktorý spí, má zaslepe-

né oči, nevidí. Vykonáva skutky trny, dobrovoľne sa vracia k starému spôsobu života.

Ked som napominal jedného zo svojich synov, že je už dospelý a mohol by zodpovednejšie pristupovať aj k prácam, o niečo sa starať, vtedy nebude mať stále pri sebe rodičov, čo všetko zariadia, povedal: „Ja nechcem byť dospelý!“ Nechceme sa zbaňovať zodpovednosť aj v duchovnom živote?

Obrátil som sa ako 10-ročný. Ked s v období dosievania zobúdzala nová oblasť môjho tela, musel som aj tú odovzdať - podrobniť Pánovmu vedeniu.

Čítal som vtedy knížku Výklad epištoly Rimanom, čo nebolo nič iné, ako Normálny kresťanský život od Watchmana Nee. Pri čítaní som si uvedomil, že Boží cieľ s človekom, a teda aj so mnou, nie je len spasenie, ale posvätenie na základe smrti s Kristom. Ked som pri pohrebe svojho otca videl to množstvo ľudí, ktorí ho milovali a ktorým slúžil, povedal som si - aj ja chcem slúžiť. V decembri r. 1989 - po získaní slobody v našom štáte - som sa zúčastnil s niektorými z vás stretnutia mládeže v Utrechtu (Holandsko), kde bolo asi 12 tisíc mladých ľudí z celého sveta. Evanjelista Luis Palau pozval na osobitné stretnutie kresťanov z východnej Európy, a kládol nám na srdce v nových podmienkach slobody službu Pánovi. Hovoril: „Budú môcť z vás byť doktori, ministri, riadiťa... Chceš slúžiť?“ O pol roka potom som bol pozvaný koordinovať prácu TWR Slovakia.

Pán Boh nás prebúdza aj priamou rečou k nám. **Ked Pán Boh k tebe hovorí, využi tú šancu.**

Zdravý zbor je predstavený v známom oddiele Božieho slova, Sk 2,42-47.

Sú tam uvedené 4 charakteristické činnosti prvého zboru v Jeruzaleme: oni zotrívávali (1) v učení apoštolov, (2) v bratskom spoločenstve, (3) pri lámaní chleba, (4) na modlitbách. Pri analýze situácie vo vlastnom zbere som prišiel k záveru: Učenie apoštolov zachovávame. Bratské spoločenstvo je nedostatočné, chodenie do zhromaždenia nastačí ani na to, aby sme sa dobre pozná-

li, nie ešte aby sme sa informované jedni za druhých modlili. Pri lámaní chleba zotrívame a snažime sa o to s biblickou dôkladnosťou. Modlitby v zhromaždení sú nedostatočné. Čo urobíme? Rozhodli sme sa stretávať, ti, čo majú túžbu, v domácnosti, pestovať užšie spoločenstvo a spolu sa modliť.

Prebudenie v zbere sa prejaví tým, že jeho príslušníci začnú odstraňovať nedostatky počnúc od seba. **Prebud' sa, začni Ty! Vyhladaj si druhého, čo má totožné názory a modlite sa.**

V ľudskej tele je vari 9 kompletnejších sústav, ktoré slúžia funkcií tela a musia byť v rovnováhe. My sme si uviedli 4 potrebné pre činnosť zberu. Sú v rovnováhe? Ako je vyvážená evanjelizácia a vyučovanie? Sústavne vyučujeme - a evanjelizácia sa nekoná? Alebo evanjelizujeme a vyučovanie pokulháva? V živom a zdravom zbere Pán pridával zachránených každý deň. Zatúžme po takom stave.

Z ROZHоворOV A SVEDECTIEV

Spánok sa prejavuje niekoľkými charakteristickými znakmi:

- Z hľadiska správania sa a výkonnosti človeka nie je rozdiel medzi spiacim a mŕtvym. Preto: **Prebud' sa ty, kto spíš, a vstať z (spomedzi) mŕtvyh...** Chceme byť ako mŕtví?

- Človek si neuvedomuje okamih, kedy zaspáva. Je to väzne, keď nie som schopný povedať: Práve teraz zaspávam. Preto: **Bdejte!**

- Ked človek spí, tak to neznamená, že je pasívny. Môže byť v spánku veľmi aktívny, dokáže v sне bojovať, bežať, strachovať sa, rozprávať a poriadne sa zapotiť. Nie je zavše naša „duchovná“ aktivita iba snom?

- Spiaci človek môže dokonca vyrušovať hrmotným chrápaním. Potom určite jeho spoločníci nespia.

• Spiaci sa nerád zobúdza a vadí mu činnosť tých, čo nespia, ale pracujú. Ten, kto ho zobúdza, sa ľahko stáva v jeho očiach nepriateľom - radšej by to nerobil.

Z R 13,11-14 vyplýva, že keď bdejeme, naše zlé žiadosti sú utlmené. Ked spíme, zlé žiadosti sa zobúdzajú. Je to nepriama úmera.

SVEDECTVO O OSOBNOM PREBUDENÍ

Ale milosťou Božou som, čo som, a jeho milosť mne preukázaná ne bola nadarmo, ale som hojnejšie pracoval, než oni všetci, avšak nie ja, ale milosť Božia, ktorá je so mnou“ (1K 15,10). To, čo pracuje, je milosť Božia. Ked sa spojí s vierou v srdci, nastáva prebudenie. Máme vedieť, kedy drieneme a kedy pracujeme naplno. Túžim chodiť po celý život tak, ako v deň, keď som v Noho uveril. Musíme sa obnovovať milosťou. Prečo je toľko zhromaždení? Je ich azda priveľa? Ako túžim po zhromaždení, tak túžim po Pánovi.

Peter mal rád Pána Ježiša a vyznal, že je ochotný ísť s Ním aj na smrť. Ale Ho trikrát zaprel, pomohla mu iba Pánova milosť. Horko zaplakal.

Aj ja som horko zaplakal už ako veriaci človek. Roky som chodil ako obrátený chlapec i mladý muž do zhromaždenia bez záujmu. Medzitým mi nikto nič nevytýkal. Mohol som žiť bez Pána Ježiša, ale bez ničoho nie. Dlhý čas som sa nemodlil. V období úplnej invalidity som si dal napsať termín zdravotných vychádzok tak, aby som nemohol chodiť do zhromaždenia.

Dotko sa ma slovo, že nik nemôže slúžiť dvom pánom. Sú len dva možné vzťahy - Pán alebo mamon. A k tomu L 14,27.33: „A kto nenesie svoj kríž a nejde za mnou, nemôže byť mojim učeníkom. Tak teda každý z vás, kto sa nezriecka všetkého, čo má,

nemôže byť mojim učeníkom.“ Mal som záujmy - hudbu, šport, žiadosť očí, televízor, sebarealizáciu.

Urobím pokánie? Pokánie sa nedá naplánovať. Nemohol som sa obnoviť, len spolupracovať s Božím Duchom, Božím slovom alebo s telom.

Brat Rybár st. v Martine vykladal o Samueľovi, ako rástol a ako mu matka rok čo rok nosila väčšiu košielku. Dotkla sa ma skutočnosť, že nerastiem. Brat Ungár dva týždne pred odchodom k Pánovi vyznával lúlosť nad tým, čo ho sa nevzadal. Televízor som zabalil a dal do skrine. Modlil som sa, vyznával som Pánovi, že On neboli v mojom živote na prvom mieste. Videl som - On žije! Prišla Božia milosť a ja som volal: Pane, odíď, ja si to nezaslúžim!

Bude ti svietiť Kristus. Hovoril: Milujem ňa. Nasleduj ma! To je milosť!

Dostal som smäď po Božom slove, stať sa pre mňa napinavým čítaním. Bol som si vedomý, že Pána Ježiša vôbec nepoznám. Viac som používal kolená, lebo som mnohemero nerozumel. On aj vám odkryje stať Božieho slova tak, že na tom nemusíte nič korigovať, iba to doplniť.

Ako čitate Božie slovo? Zoberte kresťanom celú knižnicu, ponechajte len Bibiu, a uvidíte, či budú mať čo čerstvě povedať.

Iba prebudené srdce môže slúžiť, keď ho Pán postavi do služby. Čítam Božie slovo, aby som sa Jemu ľúbil. Čítam pre seba. Kedysi mi neboli babičky v zhromaždení milé, teraz sú mi milé, rád ich navštievujem. V zamestnaní som bol schopný výdať väzne a účinné svedectvo.

Mŕtve kosti môže oživiť iba Boži Duch. Výsledkom duchovného prebudenia je posvätenie, poslušnosť viery.

Tak si niekedy myslí: Pane Ježišu, ja pri Tebe nevydržím! Potešujú ma biblické slová, ktoré si spievame aj v duchovnej piesni: Vlem, komu som uveril!

(zo svedectva br. Mir. Vyhánka)

OHLÉDNUTÍ ZA STOLETÍM

Otzáka: Co bychom mohli označit v církevních dějinách 20. století nebo dokonce celého 2. tisíciletí za klíčové?

Při pohledu na dějiny církve od roku 1001 do roku 2000 je zde mnoho důležitých událostí. Některé vyjmenuji: bylo to rozkol východní a západní církve, středověká heretická hnutí, inkvizice, husitství, pád Cařhradu a ztráta Asie pro křesťanství, reformace, třicetiletá válka, protireformace, vznik baptismu a metodismu, obnova Jednoty bratrské, osvícenství, odluka církve od státu ve Francii v době revoluce, vznik evangelických hnutí a probuzenectví v 19. století.

Co nás zaujme při pohledu na církev 20. století? Opět by toho mohlo být hodně, např. 2. vatikánský koncil, vznik letničního a charismatického hnutí, mohutné evangelizační kampaně přenášené přes satelit či evangelizace pomocí filmu Ježíš. Mě ale z církevních dějin 2. tisíciletí a 20. století nejvíce zaujali mučedníci. Ať už myslím na ty, kteří byli povražděni římskou či španělskou inkvizicí, na anabaptisty, které vraždili jak protestanté, tak katolici, či na mučedníky toho století. A u těch bych se chtěl zastavit.

20. století bylo pojmenováno čtyřmi zhoubnými ideologiemi: fašismem, komunismem, islámským fundamentalismem a nacionalismem. Asi bychom neměli zapomínat na oběti těchto zrudných ideologií, zvláště na ty, kteří trpěli a dosud trpí kvůli své věrnosti Kristu.

Málokdy se dnes v naší církvi mluví o utrpení. A přece je to téma, které prochází celým Novým zákonem. Připomenu jen několik míst z epištol.

Do Říma Pavel piše: „Jsme-li však děti, jsme i dědicové - dědicové Boží a spoluďdicové Kristovi, pokud vskutku spolu s ním

trpíme, abychom byli také spolu s ním oslaveni.“ (Ř 8,17).

V Druhém listě Timoteovi Pavel říká: „Všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, budou pronásledováni.“ (2Tm 3,12).

Obsahle o tomto předmětu pojednal ve svém prvním listě Petr: „Milovaní, nedivte se té výhni zkoušek mezi vámi, která vám nastavá, jako by se vám dalo něco divného, ale když máte podíl na Kristových utrpeních, radujte se, abyste se stejně radovali a jásalí i při zjevení jeho slávy. Jste-li tupeni pro jméno Kristovo, jste blahoslavení, neboť na vás spočívá Duch slávy, Duch Boží. Ať nikdo z vás netrpí jako vrah nebo zloděj nebo zločinec nebo pletichář. Jestliže však trpí jako křesťan, ať se nestydí, ale slaví Boha v tomto jméně. Neboť je čas, aby soud začal od domu Božího. Tedy jestliže nejprve od nás, jaký bude konec těch, kteří jsou neposlušní Božímu evangeliu? A jestliže spravedlivý je stěží zachráněn, bezbožník a hříšník kde se ukáže? Proto i ti, kteří trpí podle vůle Boží, ať v konání dobra svěří své duše věrnému Stvořiteli.“ (1Pt 4,12-19).

Petr jasně mluví o smyslu utrpení věřících. Jedná se o podíl na Kristových utrpeních. Apoštol Pavel rozvíjí podobnou myšlenku v dopise Koloským: „Nyní se raduji v utrpeních pro vás a ve svém těle doplňuji, co zbývá ze souzení Kristových pro jeho tělo, jímž jest církev.“ (Ko 1,24). Pavel zde mluví - shodně s Petrem - že nese jakési zbytky Kristových utrpení, která jsou podílem církve jako těla Kristova. On nese tyto zbytky Kristových utrpení na svém těle za církev, za druhé věřící. Není to utrpení spasitelné. Je to utrpení, které je údělem těch, co nejsou z tohoto světa. Stávají se terčem útoků bezbožných lidí svedených nepřáteleckými ideologiemi. Proto komunisté tolík nenáviděli křesťany: byli to lidé, kteří nechtěli vybudovat ráj na zemi, protože jejich občanství je v nebesích, kde ráj budovat není třeba. A proto komunisté křesťany pronásledovali a v Laosu, Vietnamu, Severní Koreji, Číně a na Kubě dosud pronásledují. Naši bratři a sestry v těchto zemích možná i za

nás nesou zbytky Kristových utrpení na svých tělech. Myslíme na to někdy?

Chtěl bych utrpení křesťanů v komunistických žalářích dokumentovat úryvkem z Černé knihy komunismu, kterou nepřali křesťané. Ten text uvádí proto, abychom na minulé i současné mučedníky nezapomnali. Vždyť nevíme, zda Bůh jednou utrpení podobného druhu nedopustí také na nás. A teď už úryvek o pronásledování křesťanů v Rumunsku, kde ve vězení v Piešti vládl sadistický mučitel Turcanu:

„Securitate, rumunská politická policie, během výslechů používala klasické mučicí metody: mlácení, bití přes chodidla, pověšení za nohy hlavou dolů. V Piešti krutost mučení dalece přesahovala tyto metody: Používaná byla celá škála trýznění, možných i nemožných: pálení cigaretou různých částí těla; vězni měli odumřelé hýzdě, maso jim odpadávalo jako nemocným leporu; jiní byli nučeni spolykat plnou misku výkalů, když se pozvračeli, nacpalí jim jejich zvracky zpět do hrudla. Šílená Turcanova představivost se vyrádila hlavně na věřících studenotech, kteří odmítli zřeknout se Boha. Někteří z nich byli „křtěni“ každé ráno timto způsobem: ponořili jim hlavu do kádě plné moči a výkalů, zatímco ostatní vězni okolo odříkávali křticí formulky. Aby se mučený neutopil, zvedli mu občas hlavu a nechali ho krátce nadechnout, než mu ji opět ponořili do kaše. Seminaristy nutil Turcanu sloužit černé mše, které pořádal hlavně během sváteho týdne, před Velikonocemi. Jedni dělali zpěváky, druzí kněze. Turcanův liturgický text byl jasně pornografický, démonicky parafrázující originál. Panna Maria byla nazývána „velká děvka“ a Ježíš „vůl, který umřel na kříži“...“ (1. díl, str. 372).

Vstupujeme do nového století. Nic tak mimořádného to není. Přesto nám může tento časový předěl posloužit k tomu, abychom si znova zrekapitulovali, čemu jsme uvěřili. Jsme schopni a ochotni trpět pro Ježíše, který byl za nás učiněn hříchem? Je nám spasení a věčný život skutečně tou největší hodnotou? Žijeme zde na této zemi

opravdu jako hosté a příchozí, nebo jsme se zabydleli ve svých domech se zahrada mi, ve svých zaměstnáních, ve svém soukromí? Kristus dal vše, aby nás zachránil, co dáváme my? Mučedníci minulosti i současnosti nás zavazují. Jejich bolest, ponížení, utrpení i smrt je mementem pro nás, kteří si tak klidně a spokojeně vegetujeme ve svých usedlých a neměnných církvích, kde kážeme sami sobě, spokojeni, že nás nikdo neruší a neznepokojuje. Ale jestliže soud začal od Božího domu a my to ani nepociťujeme, jsme vůbec toho domu součástí?

Za klíčovou otázkou v církevních dějinách 2. tisíciletí a 20. století považuju existenci mučedníků. Myslím si totiž, že dokud zde jsou lidé, kteří jsou ochotní raději trpět, nežli se Krista vzdát, církev žije. Moc bych si přál, aby i církev v naší zemi byla živá!

Petr Vaďura

ŠTAHOVANIE

Videl som tam na pomedzi
kdeľ čiernych vrán,
ako malí stáhovať sa
za mrazivých rán.

Videl som, jak statný človek
náhle odchádzal.
Nemal času, aby svojim
aspoň zamával.

Videl som, jak vracali sa
mnohí k domovu.
Uvideli otvorenú
náruč Otcovu.

Nám tiež príde stáhovania
z tejto zeme čas.
Kam tak asi...?
Do tmy skazy -
či do neba krás?

Ján Kučera

INFORMACE

EMAUS – – Korespondenční kurzy

Biblické korespondenční kurzy EMAUS existují v České republice od roku 1994. Původní nadace se vlivem změn v zákonech před dvěma lety přetransformovala v občanské sdružení EMAUS se sídlem v Havířově. Jeho cílem je služba Bohu prostřednictvím biblických korespondenčních kurzů, jež jsou přístupné všem.

Sdružení má mnoho studentů jak mezi věřícími, tak i mezi nevěřícími lidmi. Těm prvním kurzy slouží k hlubšímu studiu Božího slova, těm druhým se stávají cestou k Bohu. Velké množství studentů tvoří lidé, kteří žijí bez pravidelného společenství s věřícími. Jde mnohdy o lidi osamělé, nemocné, staré či uvězněné. Biblické kurzy tak mohou sloužit, a také slouží, jako pomůcka ve skupinkách biblického studia i v rodinách. S mnohými studenty je vedena čilá korespondence. Zvláště v případě vězněných se nejedná jen o studijní korespondenci, ale i o vzájemné sdílení a materiální pomoc.

Stojí za zmínu, že v západním světě působí EMAUS asi paděsát let a kurzy jsou tam nejen velmi rozšířené, ale i oblíbené. V těchto zemích už bylo vydáno několik desítek kurzů (sešitů) a studium zasáhlo celou církev Pána Ježíše bez hranic mezi denominacemi. Obdobně je to i u nás, i když samozřejmě v menším měřítku.

Za uplynulých sedm let činnosti bylo vydáno třináct kurzů. Ty jsou studentům poskytovány zdarma. Letos, dá-li Pán, mohou vyjít další dva nové. Dopoulos tedy vycházely průměrně dva kurzy ročně. Jejich vydávání je závislé na finančních darech studentů a jiných ochotných dárců z řad věřících. Za celou dobu trvání se do studia zapojilo přes tisíc studentů. Několik desítek

z nich již dokončilo první etapu studia, která obsahovala úvodních deset kurzů.

Koordinátorem práce této formy biblického vzdělávání u nás i v jiných postkomunistických zemích je bratr W.E.Grunbaum z Velké Británie, který s obdivem sleduje, jak se práce v České republice rozvíjí. Počměrny malý tým dobrovolných spolupracovníků hledá stále nové cesty k dalším potenciálním studentům a nejen k nim. Rád by rozšířil členskou základnu občanského sdružení o další ochotné spolupracovníky a šířitele kurzů z různých koutů naší vlasti. Zatím totiž u nás neexistuje žádná vysunutá buňka, takže veškerá činnost vychází jen z ústředí v Havířově. Pokud byste se chtěli do této služby Bohu zapojit, můžete se za EMAUSSké modlit nebo je přímo kontaktovat na niže uvedené adresu. Jste srdečně zváni k jakékoli spolupráci na tomto Božím díle. Těšíme se na ni. Pán s Vámi.

Za EMAUS Tomáš Kolondra

Kontaktní adresa pro ČR:

EMAUS, o. s.
E. Krásnohorské 12
736 01 Havířov - Podlesí

Kontaktní adresa pro Slovensko:

EMMAUS CENTRUM
P.O. BOX 25A
949 01 Nitra

BIBLICKÁ ŠKOLA V OSTRAVĚ

Kprocesu výchovy a předávání zodpovědnosti v církvi patří v sesterských církvích, ale i v bratrském hnutí mnoha zemí biblické školy. V sousedním Německu a Polsku tvoří absolventi biblických škol převážnou část bratří, nesoucích zodpovědnost za sbory. Letos v červnu bude ukončen tříletý cyklus vikendové biblické školy v Ostravě-Kunčičkách, který byl zaměřen na výklad a službu slovem. Kromě exegese a homiletiky nabídla škola hodnotný seminář pastýřské péče,

výkladů Starého a Nového Zákona, biblické archeologie a prostředí starověké Palestiny, církevních dějin, misiologie, psychologie a hermeneutiky.

V září 2001 chceme s Boží pomocí otevřít další tříletý cyklus vikendové školy vhodný pro každého pracovníka v církvi. Chceme vás i touto formou povzbudit, abyste se do konce června přihlásili na niže uvedené kontaktní adresu. Semináře probíhají vždy jednu sobotu v měsíci, zpravidla ve sborovém domě Křesťanského sboru Ostrava-Kunčičky od 8:00 hod. Nejbližší termíny prvního pololetí 2001:

10.03.	Práce s mládeží	Schäller M.
11.03.	Etika a apologetika	Schäller M.
07.04.	Česká reformace	Mgr.Kašper J. Úvod do textu SZ a NZ Šíma P.
12.05.	Výklad podobenství	Mgr. Riedel T.
13.05.	Výklad podobenství	Mgr. Riedel T.
02.06.	List Galatským	ThDr.Slabý J.

Kontaktní adresa:
Seminář biblického vzdělávání, o.p.s.
Jaromír Andrysek, Okrajová 3
737 01 Český Těšín
Tel.: 0659 / 734 794
e-mail: ja.andrysek@volny.cz

BDELIUM – CO TO JE?

Název společných setkání učitelů nedělních škol, dorostu a mládeže Křesťanských sborů, kterých se některí z vás pravidelně 2x v roce zúčastňujete. Bdelium označuje vonnou pryskyřici (Gn 2,12 a Nu 11,7), které se užívalo jako kadidla. My jsme si tento názvem vypůjčili (od r. 1994) pro naše vzdělávací a informační setkání, ke kterým vás všechny pracovníky s dětmi a mládeží srdečně zveme.

Scházíme se již od roku 1968, kdy se nám postupně věnovali br. Dr.K.Kořínek, s.M.Davidová, br.M.Osouch a jiní. Probírali jsme úvod do pedagogiky, psychologie, filosofie, český jazyk a biblická téma. Při jarních setkáních se mimo jiné informujeme o připravovaných pobytích a zabezpečení programu pro děti během Velikonoční konference. Na těch podzimních pak vydoucujeme letní pobytu a sdělujeme si cenné zkušenosti.

Protože většinou nejsme povoláním učitelé, potřebujeme kromě Božího povolání i zapáleného srdce také přípravu a povzbuzení. A právě to vám chce BDELIUM nabídnout. Kéž by i o nás jednou Pán mohl říct to, co řekl o jedné ženě: „Ona učinila, co mohla“ (Mk 14,8).

Irena Zemanová

Bližší informace:
I.Zemanová, Táborská 72, 615 00 Brno
tel.: 05/48539397, e-mail: dandz@volny.cz

BIBLICKÉ ÚVAHY

OSOBNÝ VZŤAH S PÁNOM

Ak ma milujete, ostríhajte moje prikázania... Kto má moje prikázania a ostriha ich, to je ten, kto ma miluje; a ten, kto ma miluje, bude milovaný od môjho Otca, i ja ho budem milovať a zjavím mu seba... Kto ma nemiluje, ten neostríha mojich slov. A slovo, ktoré čujete, nie je moje slovo, ale toho, ktorý ma poslal, Otcovo. (J14,15.21.24) A oznamil som im tvoje meno, a ešte oznámim, aby láska, ktorou si ma miloval, bola v nich a ja v nich. (J 17,26)

V Písme je opisaných mnoho krásnych vzťahov medzi Pánom a Jeho ľuďom. No nie každý vzťah hovorí o plnosti, do ktorej nás chce Pán uviesť. Prorok Malachiáš (1,6) hovorí o vzťahu otec - syn (charakteristický znak je čest'); sluha - pán (bázeň). Sú to krásne vzťahy medzi osobami, ak ich spája česť (úctivosť) či bázeň (uznávanie autority). Nie je to však plné, vrcholné vyjadrenie

vzťahu, ktorý máme s Bohom a Boh s nami. Pán sa nám túži zjavíť osobne v oveľa hlbšom vzťahu. V mnohých veciach Pána nepoznáme a pýtame sa ako Júdas: Pane, čo sa stalo, že máš nám zjavíť seba a nie svetu?

Láska a poslušnosť - to je to, po čom Pán túži v našom živote. Bez lásky nejestvuje pravý vzťah. Pán hovorí zboru v Efze: Čiň pokánie, vráť sa, lebo si opustil prvú lásku. Navráť sa, aby tvoje skutky a práca mali zmysel, zostávali do večného života. Všetko má vyplývať z jedného bodu - z lásky. Lásky keby som nemal, nič nie som (1K 13). Boh bezpodmienečne vyhľadáva v našom živote lásku, aby On bol stredom nášho života. Druhým pilierom nášho vzťahu je poslušnosť. Či neviete, že ste chrámom Božím a že Duch Boží prebýva vo vás (1K 3,16)? Korint'ania si to neuvedomovali. Boh túži po tom, aby sa Boží Duch v nás prejavoval. Keď Pán vidí lásku a poslušnosť, naplní zasľúbenie - prídeme k nemu a urobíme si u neho pribytok (J 14,23). To už nie sú iba dve osoby vo vzťahu pán a sluha, otec a syn, ale je to spoločenstvo iného družu. Laodicenský zbor bol uzavretý sám do seba. Pán bol pri ňom, ale nebol v ňom. Aký to bol život? Biedny, mizerný, na polútovanie. Pán mu radí kúpiť si zlata, aby netrpel núdzu, kolýria, aby správne videl. Ľudia sa často uspokoja tým, že Pán je pri nich, počujú o Ňom, hovoria s Ním, ale je to hrozný stav. Pán vo svojej vernosti človeka neopúšťa, klope, prihovára sa (i súdom), aby sa človek prebral a obrátil sa k Pánovi celým svojím srdcom. Pán Ježiš sa po zmŕtvychvstaní postavil uprostred svojich učeníkov. Neuspokojuje sa, že je pri nás. Musí byť Pánom nášho vnútra. Budem bývať v nich a prechádzať sa - je Pánova túžba. Čo sa tým stane? Pán sa stáva naším životom. Pavol to prežíva takto: S Kristom som ukrižovaný. Ja som skončil, už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus. Piateľský vzťah je krásny. Dvaja priatelia majú nejaké spoločné styčné body, ale majú svoje vlastné osobné plány, myšlienky. Kristus v nás - značí, že

Jeho myseľ je mojou, Jeho vôle je mojou,
ja som mŕtvy pre svoje záujmy, plány, ciele.
Mne je žiť Kristus. K tomuto stavu nás chce
priviesť nás Pán. To je plnosť - otvoriť Pá-
novi celý svoj život. Z toho nám plynú pre-
slávne skutočnosti:

1. Zostaňte vo mne a ja vo vás - to je východisková základňa. Kto zostáva vo mne a ja v ňom, ten nesie mnoho ovocia, lebo bez mňa nemôžete nič robiť. (J 15,4-5) To je ten požehnaný stav, o ktorý ide Pánovi v našom živote. To je stav pre nový život - donášanie ovocia zostávajúceho do večného života, skutky, ktoré sú zlatom, striebrom, drahým kamením. Vyrástli z plnej prítomnosti Kristovho života v nás. To On všetko v nás koná na slávu Božiu. Tajomstvo nového života je - Kristus vo vás. Aby Kristus prebýval skrte vieri vo vašich srdciach. - Slovo Kristovo nech prebýva vo vás bohaté... - Aby ste boli... naplnení ovocím spravodlivosti skrte Ježiša Krista na slávu a chválu Božiu.

2. Ak zostanete vo mne... vtedy si prosíte, čokoľvek chcete, a stane sa vám (v.7). O druhej polovici tohto verša mnohí pochybujú. Ak zostanete vo mne - to je tajomstvo vyslyšaných modlitieb, nie prázdnych slov, ale takých, ktoré idú skrze Krista k Bohu a s ktorým Boh nemôže urobiť nič iné, len ich naplniť. Proste v mojom mene! Ak sa pri vybavovaní nejakej veci pripomenie meno vplyvného známeho človeka, už je vec vybavená. Ale my máme prosiť v Jeho Duchu, v Jeho myšlienkach, a Boh vypočuje modlitby na našu radosť a potešenie.

3. Aby moja radosť zostala vo vás a vaša radosť aby sa naplnila (v.11). Vo vás, nie pri vás. Budete sa radovať mojou radosťou - do toho nás chce Pán Ježiš uviesť. Radujte sa v Pánu vždycky - v Čom. To je vrcholná radosť, že On je v mojom živote, On zostáva vo mne a ja v Čom. Kto zostáva v láske, zostáva v Bohu a Boh v Čom (1J 4,16). Neuspojkme sa, kým nedosiahneme takýto stav. To je vrcholné - prežiaduce spoločenstvo s Panom.

Láska a poslušnosť sú podmienkou
Ostatné Pán zariadi - prídeme k nemu a určí
bíme si u neho príbytok. Nie je pripraví
príbytok Jemu, ale On. Po tom túži Pán,

(Z preslovu brata † Jána Oborila)

ONI UVIDJA BOHA

Vidieť Boha je prianím mnohých ľudí, ktorí by radi mali takýto dôkaz o Jeho existencii. No tito obvykle nechcú vidieť to, že Boh sa už ľuďom ukázał vo svojom Synovi, keď prišiel na zem ako človek. Nebol však dôležitý Jeho telesný výzor, ale život, ktorým dokonale zobrazil Boží charakter. Preto mohol Pán Ježiš smelo povedať: Kto videl mňa, videl Otca (J 14,9). Taký mal byť duchovný pohľad na Pána, ako na Božieho Syna, ktorý zjavil Otcovu povahu.

Ale Písmo hovorí ešte o inom pohľade. Niektorí ľudia v Starom zákone videli telesnými očami Boha, ktorý vystupoval ako Hospodín, alebo anjel Hospodinov. V minulých článkoch sme si vysvetlili, že tito ľudia súce videli Boha, ale videli Ho v osobe Syna, pretože Boha Otca nemôže nikto z ľudí vidieť. V jednom z blahoslavenstiev Pán Ježiš povedal: Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha. (Mt 5,8) Ked' však Pán hovoril tieto slová, stál medzi zástupmi ako človek. Blahoslavenstvá sa teda týkajú budúcnosti, v ktorej Pán zasadne na svoj trón slávy a bude uvedená večná spravodlivosť. Do toho času patria aj slová zaslúbenia pre vyvolených, ktorí uvidia Boha. (Da 7,14-27)

Aj starodávny Jób veril, že uvidí Boha, ktorý ho vykúpi zo smrti: Ale ja viem, že môj výkupiteľ žije a nakoniec sa postaví nad nami. I keď bude moja koža rozrušená, zo svojho tela uzriem Boha, ktorého sám uvidím a moje oči, nie cudzie ho uvidia, i keď zhynú moje ľadiviny v mojom vnútri. (Jb 19, 25-27) Mnohí starozákonní svätí mali len nejasné predstavy o Bohu, ktorý príde ako Mesiac a Spasiteľ. Nevedeli, ako by to bolo možné, aby sa Boh priblížil k človeku. Keď zmluvy, po ktorom túžite, hľa príde, hovorí Hospodin zástupov. Toto proroctvo sa splnilo vtedy, keď Pán Ježiš prišiel do jeruzalemského chrámu a povyháňal peňazomeneckov (Mk 11,15). Z textu potom vyplýva, že Božia tvár je zosobnená v Pánovi Ježišovi. On je Pánom, ktorý prišiel do svojho chrámu a Bohom, pred ktorým mal urovať cesty: Hlas volajúceho na púšti: Urovnajte cestu Hospodinovu, učiňte na pustine priamou hradskú nášmu Bohu! (Iz 40,3) On je záro-

veň Bohom a anjelom, takto je v ňom opäť stotožnený Boh a anjel v jednej osobe. To je spôsob ako sa Boh priblížil k človeku, Jeho tvár bola skrytá za oponou tela.

Žalm 89,15 hovorí: Spravodlivosť a súd je podstatou tvojho trónu, milosť a pravda predchádzajú tvoju tvár. Spravodlivosť a súd sú naozaj Jeho podstatou, ved' Pán Ježiš povedal: Oheň som prišiel vrhnúť na zem a čo iného chcem, ako aby vzbíkol? No hneď na to hovorí: Ale krstom mám byť pokrstený a ako je mi úzko kým sa nevykoná. (L 12,49-50) To znamená, že Boh prv ako od-súdi tento skazený a hriechom poškvrnený svet, zmloval sa nad ľudmi vo svojom Synovi, ktorý bol potrestaný na našom mieste a skrže ktorého bude i súdiť svet.

Pán Ježiš hovoril o tom, že príde v sláve a vykoná súd už počas svojho pozemského života, ako povedal Jánovi v zjavení: A vtedy sa ukáže znamenie Syna človeka na nebi a vtedy budú kviliť všetky kmene zeme a uzrú Syna človeka prichádzat' na nebeských oblakoch s veľkou mocou a slávou. (Mt 24,30) Keď však príde Syn človeka vo svojej sláve a všetci anjeli s ním, vtedy zasadne na svoj trón slávy. I zhromaždia sa pred ním všetky národy. (Mt 25,31-32) Hľa, prichádza v oblakoch a uvidí ho každé oko, aj tí, čo ho prebodli a nariekať budú nad ním všetky kmene zeme. (Zj 1,7) Z tých-to textov je zjavné, že ho uvidia aj mnohí z tých, čo nie sú Jeho. No uvidia ho ako sudcu, nie ako tí, čo budú hľadiť na Jeho tvár a Jeho meno bude na ich čelách (Zj 22,4). Pán sice príde v sláve, ale ako Syn človeka, aby poznali všetci, že je On ten istý Ježiš Kristus, ktorý kedysi chodil po tejto zemi.

Aj prorok Zachariáš opisuje, ako to bude v čase konca, keď Boh bude bojať za svoj ľud: A Hospodín sa ukáže nad nimi a Jeho strela vyjde ako blesk a Pán Hospodin bude trúbiť na trúbu a pôjde ako víchrice juhu. (Za 9,14) Boh bol vždy viditeľný len prostredníctvom svojho Syna. Ved' skrže Noho zachaňoval svoj ľud v starozákonnej dobe (Iz 63,9) a skrže Noho zachránil tiež jeho zosta-

tok na konci vekov. Preto niet pochyb o tom, kto je Hospodín, ktorý sa ukáže nad svojím ľudom.

Na počiatku knihy Zjavenia sa Cirkvi predstavuje všemohúci Boh: Ja som Alfa i Omega - hovorí Pán Boh, ktorý je, ktorý bol a ktorý pride, ten Všemohúci. (Zj 1,8) Pozrime sa na to z pozicie apoštola Jána. Okrem toho, že Boh je nadčasový, večný - bez počiatku a konca, sa tu predstavuje Cirkvi ako Svätý Duch, to je ten, ktorý je, pretože Ján videl zjavenie už vo veku milosti, čo je doba Cirkvi, v ktorej je prítomný Svätý Duch. Ďalej ako Otec, to je ten, ktorý bol, to znamená nemenný, večný Boh, ktorého východiská sú od večnosti. No a nakoniec ako ten, ktorý pride, to je Syn - Ježiš Kristus, ktorý zvíťazil nad smrťou a ktorého uvidia. Môžeme však mať istotu, že všemohúci Boh, ktorý pride, je Pán Ježiš Kristus? Prorok Izaiáš o ňom hovorí: Nebojte sa! Hľa, váš Boh príde s pomstou a odplatou Božou. On príde a spasí vás. (Iz 35,4) Ten, ktorý príde s pomstou a odplatou Božou je Ten istý, ktorý spasí a Spasiteľ je Kristus. Potvrdzuje to aj posledná kapitola knihy Zjavenia, kde Pán trikrát upozorňuje na svoj skorý príchod. Najskôr v Zj 22,7: A hľa, prídem rýchlo! Blahoslavený, kto zachoľava prorocké slová tejto knihy! Ďalej vo verši 12: Hľa, prídem rýchlo a odplata moja so mnou. To je to, o čom prorokoval Izaiáš (Iz 35,4; 40,10; 62,11), keď príde Pán s odplatou Božou. No a v 20. verši je jasné potvrdenie, že ten, ktorý pride, je Pán Ježiš: Ten, ktorý dosvedčuje tieto veci, hovorí: Áno, prídem rýchlo! Amen! Príď, Pane Ježišu!

Pán pride, ako hovorí Písma, porazí nepriateľov, urobí na zemi poriadok a založí rišu pokoja na tisíc rokov. On bude kralovať spolu so svojimi vyvolenými, to sú tí čistého srdca, o ktorých Pán hovoril v blahoslavenstvách. Im patrí zasluženie o nebeskom Jeruzaleme: Trón Boží a Baráňkov bude v ňom a Jeho služovia mu budú slúžiť, budú hľadiť na Jeho tvár a Jeho meno bude na ich čelách. (Zj 22,3-4) Pred-

tým však musia byť očistené nebesia i zem, aby bol Boh všetko vo všetkom (1K 15,28) a Jeho vyvolení mohli vidieť Jeho tvár. Dnes je stále možnosť patriť k Jeho ľudu, k tým, ktorí budú hľadiť na Jeho tvár a radovať sa z Jeho prítomnosti. Boh prišiel tak blízko k človeku, aby mu daroval večný život a nechal sa odsúdiť, aby človek neboli súdený, ale prešiel zo smrti do života. (J 5,24)

Michal Kohút

LENOST MYŠLENÍ

„Jdi k mravenci, lenochu, dívej se, jak žije, atď zmoudříš. Ač nemá žádného vůdce, dozorce či vládce, opatruje si v létě pokrm, o žních sklizí svou potravu. Jak dlouho, lenochu, budeš ležet? Kdy se probudiš ze svého spánku? Trochu si pospíš, trochu zdřímněš, trochu složíš ruce v klín a poležíš si a tvá chudoba přijde jak pobuda a tvá nouze jako ozbrojeneč.“ (Př 6,6-11)

Ne jednou jsem slyšel, či sám četl tento výrok krále Šalamouna ako zdúraznění názoru, že bychom nemeli být lini. Jinými slovy, že bychom meli být aktívni v práci, ve svém zaměstnání, ve službě v Cirkvi, v misii (v priblížení ľudu ke Kristu), v komunikaci se svými nejbližšími v rodině atd. Příznám se, že mě tento výklad dost znepokojoval, zvláště ve chvíli, kdy jsem si v sobotu pospal trochu dýle, nebo když zrovna člověk neděľal nějakou akci v Cirkvi. Prostě vždy, když se něco velkopěho nedělo nebo když se hodnotilo jakési „ovoce“ naši duchovní činnosti (a moc ho nebylo vidět), přicházel tento verš a píchal mě do srdce ako vidie do zad.

Přemýšlím nad motivací. Má m se použít od mravence proto, že mi to někdo přikazuje, nebo proto, že mě k tomu Pán zmocňuje ako výraz lásky k němu? K čemu mě vybízí tento úsek Božího slova? K činnosti?

Co když nevím, co mám dělat? Má m začít a Bůh si mě usměrní? Ale jak to poznám? Co když se to mine účinkem a já ztratím spoustu času v nesmyslných aktivitách? Nedávno jsem s rodinou šel do lesa a svému synovi Honzovi ukazoval na veliké mraveniště. Dlouho jsme pozorovali chování jednotlivých pracovníků a shodli se na důležitém faktu. Totiž, že ti namakaní mravenci zase nejsou tak pracovití, jak jsem si představoval. Samozřejmě, že nevím v kolik hodin jdou spát, kdy jim končí šichta, mně to ale spíše připadalo, že nešlapou spoustu metrů – dlouhou trasu – ale že v těch málo milimetrech chůze přesně ví, co mají dělat. Oni vůbec nechodili velké vzdálenosti (snad kromě nárazových akcí, kdy se našla nějaká dobrá), ale spíše si předávali informace tykadélky, případně pečlivě rozkouskanou dobrotu. Co chci říci? Mravenci si pomáhali. Vytvořili most, nebo určitý informační systém, ale sami jednotlivci zas tak velké výkony nedělali.

O co tedy jde? V čem mi má být mravec příkladem? Ne v množství práce – v kvantitě, ale spíše v kvalitě – to znamená, abych věděl co, proč a jak nejlépe... Přesto přes všecko se domnívám, že v přísloví Bohu nejde o to, aby hnal své děti do práce (do aktivit). Proč je zde potom varování před lenoštvím? Odpověď můžeme vyvodit z celkového kontextu knihy Přísloví. Pisatel připomíná (vybízí) čtenáře, aby stáli o Boží moudrosti, aby se jí zdobili, aby se jim stala tou nejvyšší hodnotou před bohatstvím tohoto světa. Potom je řeč o tom (nápadně často), aby to, co se naučili, co znají, uchovávali ve svých srdcích a nechali se tím vést. Výstižně to máme vyjádřeno ve 4. kapitole: „**Především střež a chrán své srdce, vždyť z něho vychází život**“ (4,23). Srdce je podle židovského chápání místo (ústředí) myšlení a cítění člověka. Když zde Šalamoun mluví o ochraně srdce mluví o tom, abychom dávali pozor na to, co zaměstnává naši mysl, které informace ji poskytuji, co na sebe nechávám působit. Proč?

Protože to, čím bude naplněna moje mysl, rozhoduje o tom, jak se dále bude odvijet mé jednání – ŽIVOT. Pokud se budu sytit erotickými filmy a časopisy, musí to mít zákonitě vliv na můj život, třeba v pozdějším manželství...

Dominívám se, že pokud jsme varováni před leností, pak ne proto, že máme pořád něco dělat, ale spíše proto, že se nemá zastavit naše myšlení. Jinými slovy, že nemáme být liní ve svém myšlení. Čím se taková lenost projevuje? Tím, že odmitáme do své myslí přijimat nové a nové informace o Bohu a jeho cestách. Že se spokojíme s tím, co už víme, co známe, co jsme prožili, co jsme se naučili, ale nechceme jit dále... Lenost myšlení je daleko horší než lenost těla. Můžeme dělat spoustu činnosti na díle Páně a nemít u toho srdce. Můžeme také dělat spoustu aktivit srdcem i tělem, ale ne podle Božího myšlení... Jaké je tedy řešení? Nechat bez přestání proměňovat naše myšlení Božím Slovem. Nejen do mých 30 nebo 50 let, ale stále. Vždyť ze srdce vychází život.

Zajimavá je také 5. kapitola. Synové jsou vybízeni, aby dali na Boží moudrost, která je může chránit před sexuálním pádem. Je jim dokonce dopředu konkrétně popisáno, co budou prožívat – jak bude vypadat jejich trápení, když se dopustí tohoto hřachu. Je zajimavé si všimnout, jak i zde výčitky svědomí začínají od myšlení, které nevzalo vážně dobré rady těch, kteří je vychovávali. Cítuji: „**Nakonec budeš skučet, až celé tvé tělo zchátrá. Řekneš:** „Jak jsem mohl nenávidět napomínání? Jak mohlo mé srdce znevažovat domlouvání? Svoje vychovatele jsem neposlouchal, nenaslouchal jsem svým učitelům. Málem bych byl propadl nejhoršímu uprostřed shromáždění a pospolitosti.“ (Př 5,11-14). Moudrý Salamoun popisuje trápení toho, který podlehl pokušení mít sexuální poměr s cizí ženou. Zajímavý je ale 14. verš: „...málem bych byl propadl nejhoršímu uprostřed shromáždění a pospolitosti...“ Co znamená propadnout nejhoršímu?

Někdo tento verš může vykládat,

že to znamená samotné vyspání se s cizí ženou nebo nějaké pokračování děje – například rozpad manželského vztahu (toto tvrzení se vyvozuje z toho, že se dále mluví o ženě jeho mládí). Někdo spojuje ono „nejhorší“ s vyobcováním ze shromáždění Izraele, protože je zde o shromáždění řeč. Je ale ztráta komunity to nejhorší, co může člověka potkat? Myslím, že ne. Co je pro onoho muže skutečně tím nestrašnějším? Přemůže nám závěrečný verš celé kapitoly: „**Svévolníka polapí jeho zločiny, bude spoután provazy svého hřachu. Nedbal na napomenutí, proto zemře, bloudí pro svou velkou pošetilost**“ (22-23). Tím nejhorším je zůstávat v poutech svého svévolného jednání. Neuvědomit si, že jsem ve hřachu, že jsem byl sveden zlem. Nečinit pokání znamená nenechat proměnit své myšlení a následně jednání Božím napomenutím. A to je ta největší katastrofa. Ne smilství, ne cizoložství, ne krádež, nebo jiný hřich, ale nehybnost myšlení.

Nehrozí i mně v mém osobním životě, že se ve svém myšlení zastavím – stanu se líným? Nemůže se i nám stát, že se už užavřeme tomu, co nám Bůh chce ukázat sám o sobě? Salamoun byl obdařen Boží moudrostí. Věnoval se různým kulturám, psal odborné knihy o přírodě, pěstoval pokoj s egyptským dvorem a jinými národy, měl rozsáhlou říši, velké možnosti a národ v plném rozkvětu. Neválčil, ale měl čas se vzdělávat a tak se vydávat Bohu jako služebník v moudrému kralování. Proč? Bůh ho vyučil vyhýbat se věcem, které vedou ke zbytečným bojům (ztrátám času, vztahů, životu jiných, ke trápení...). Jeho život byl plodný, vedl k hodnotám, které svědčily o té nejvyšší hodnotě – o Moudrosti – o Kristu, který je plný moudrosti. On takový zůstává i dnes. Necháme si jím otevřít mysl, nechat působit na své myšlení? S poznáváním jeho osoby se také méně nadřeme, protože nás vyučí na čem záleží. Jako mravence, který je vždy na svém místě.

Jiří Kantor

PAMÄTAJTE NA SVOJICH VODCOV

JÁN FÁBER

Po roku 1909 sa veriaci batizovského Kresťanského zboru zhromažďovali v rodinách. Prvé zhromaždenie bolo v drevenom dome u sestry Povecovej. Batizovčania ich nazývali „veriaci od Poveca“. Počas zhromaždení napľňovali Božie slovo a duchovné piesne nielen tento dom, ale prenikali cez okná aj na ulicu. Toto upútalo pozornosť blízkeho suseda Jána Fábera. Pod oknom býval častým večerným poslucháčom. Božie slovo stále viac a viac pôsobilo na jeho srdce, ale dnu sa neodvážil. Dôležitá bola pre neho návštěva v jeden večer, keď počúval spievať duchovnú sionskú pieseň s textom: „Raz príde Pán, On príde iste. Ó, bratu, sestra, čím Ho privítaš? Si hotový vnisti v tie riše čisté, kde zoči-voči Bohu zastať máš?“ (Piesne sionské č.227). Slová tejto piesne boli nezodpovedanou otázkou aj pre neho. Aká bude jeho budúcnosť? Pracoval na ňom Svätý Duch. Už sa nezdráhal vojsť dnu, ale s radostou navštěvoval zhromaždenia veriacich a so záujmom prijímal Božie slovo a ako mládežec odovzdal srdce a celý svoj život Pánovi

Ježišovi. Stal sa vzácnym služobníkom Božieho slova a stípkom batizovského zboru. Jeho zásadou bolo: Do zhromaždenia idem vždy pripravený k službe Božím slovom. Možno budem tam iba sám slúžiaci brat. Vďaka Ti, Pane, za bratov, na ktorých môžeme s vďakou spomínať, ako na svojich duchovných vodcov. Brata Fábera Pán k sebe povolal v roku 1984 vo veku 86 rokov. (Vybraté z kroniky. Evanjelizácia pod oknom.)

Ján Kuzmík

*JOHANNES WARNS
(1874-1937)
UČITEL CÍRKVE NA CESTÁCH*

O učiteli a řediteli Biblické školy v Berlíně (od r.1919 ve Wiedenesku), neúnavném misijním pracovníku a spoluzakladateli bratrských sborů (tzv.„otevřených bratří“) ve východní Evropě J. Warnsovi, by se daly psát romány. Abych vám jej v krátkosti přiblížil, pokusím se popsat alespoň to, jak dospěl ke své životní vizi – budování svobodných církví podle biblických principů - a jak ji uskutečňoval.

Obrácení prožil bratr Warns během svého studia teologie v Greifswaldu a filosofie v Halle na jednom shromáždění Armády spásy na nádraží v Hale (1896). Atmosféra jednoduchého, ale ryziho společenství se jej hluboce dotkla a rozpoutala v něm vnitřní zápas. Nakonec poklekl a činil pokání, po kterém poznal nepopsatelnou radost a jistotu, že v Ježiši Kristu je zachráněn, a že jsou mu odpuštěny všechny jeho hřichy.

Když dokončil svá studia druhou zkouškou z teologie na téma: „Je-li lid Nové smlouvy kněžský, jaké jsou tedy jeho kněžské povinnosti?“, cítil se být veden k evangelizační a misijní práci. Jako vikář zemské evangelické církve mu bylo zakázáno vést jakékoli biblické skupinky. Komentoval to následovně: „...autorita Božího Slova mě nutila a já jsem se jí nemohl a nechtěl stavět na odpor. Povolání faráře zemské církve by mě přivádělo do dalších konfliktů svědomí.“ Johannes Warns tedy začal hledat společenství křesťanů, které by uplatňovalo důslednou reformaci i v cirkevním životě. Kladlo důraz na obrácení, uplatňování daru Ducha, křest věřících, na státu nezávislé vedení sborů, biblickou Večeři Páně a misijní působení.

V roce 1905 přijal nabídku zakladatelů Alianční biblické školy v Berlíně, aby zde působil jako učitel a později ředitel. Škola

měla připravovat obrácené a obdarované křestany na misijní práci ve východní Evropě. Warns měl už v té době kontakty s probuzeneckými kruhy na území Rakouska-Uherska, mezi jinými se sestrami Royovými a bratrem Sadlonem ve Staré Turé a manžely Butcherovými v Bratislavě (od r. 1902). Prostřednictvím školy a jejich absolventů tyto vztahy dále rozvíjel.

Postupem doby vyšlo z Alianční biblické školy hodně požehnaných pracovníků, se kterými br. Warns zůstával ve spojení. Pravidelně navštěvoval na svých cestách na Balkán mimo jiné i br. J. Mrozka, F. Butchera, F. J. Křesinu, Kevického a Lauba. Promlouval v domácích shromážděních a na konferencích. Živě se zajímal o duchovní práci v místech, kterými projížděl. Když v roce 1932 mluvil na konferenci v Brně navštívil i nedaleké Kralice, aby se seznámil s místem vzniku, jemu dobře známé Bible kralické. Jako autor učebnice novozákonné řečtiny oceňoval namáhavou překladatelskou práci, ke které je nutné vychovat nejen milovníky Písma, ale i jazykově zdatné odborníky. Povzbuzoval své žáky ke studiu biblických jazyků a historie. Ve svých knihách Křest (1913), Večeře Páně (1917), Služba a řád v církvi (1919) poukazoval na autoritu Bible pro praktický život Církve. V tomto duchu vyučoval i své žáky, kterým naslouchal a povzbuzoval je na místě kde působil. Udělal si i čas na to, aby v Pezinku navštívil mladou vdovu po absolventu biblické školy A. Gschwengovi, který v roce 1929 zemřel na zápal plic ve věku 26 let.

Bratr Johannes Warns svou plodnou učitelskou, kazatelskou a spisovatelskou prací vytvářeckoval svou vizi budování křesťanských sborů podle biblických zásad. Věnoval se nejenom důkladné přípravě křesťanských pracovníků, ale i jejich dalšímu růstu. Četnými kázáními v malých domácích sborech i na velkých konferencích podporoval jejich práci a povzbuzoval je svým zájmem. Z mnoha jeho publikací vyšla v češtině nákladem Dr. Jana Zemana

praktická homiletická příručka nazvaná „500 náčrtů k biblickým proslovům“.

Na závěr bych chtěl zacitovat z deníku bratra Warnse, který se mi stal nejen bohatým zdrojem informaci o vzniku Křesťanských sborů na území bývalého Rakouska-Uherska, ale i svědectvím o naplnění jedné životní vize. Na první straně měl zapsán tento verš barokního básnika Angela Silezia:

„Cestuješ, bys' mnoho viděl a taje vypátral:
pak-li jsi Boha nezahlédl, nic jsi nezískal.“

Jaromír Andrýsek

Johannes Warns

RECENZE

BŮH SESTUPUJÍCÍ – Pokus o christologii Starého zákonu JAN HELLER

(Vydal Kalich, Praha 1994, 159 stran, 159 Kč)

Najdeme Krista ve Starém zákoně? Když ano, tak jak a kde? Na tyto otázky se po-

kouší odpověď kniha emeritního profesora Starého zákona ThDr. Jana Hellera, nestora české bibliistiky a religionistiky.

Kniha je rozdělena do osmi kapitol. V první z nich vymezuje autor **základní hlediska christologie SZ**. Tím hlavním je skutečnost, že „*Bůh jest a že jedná*“ (str.12). V následující kapitole se čtenář dozvídá, co znamenalo v Izraeli pomazávání a pomazání, jaký je význam slova „mesiáš“ a jaké představy o něm existovaly v židovství i mimo něj. V kapitole třetí, nazvané **Christologie SZ a její proměny**, podává autor stručný dějinný přehled různých christologických pojítků SZ. Začíná vztahem Ježíše ke SZ a pokračuje přes starověk (Justin Martyr, Markion, Órigenes) a reformaci (Luther, Calvin), dále přes období osvicenství a liberalismu až do 20. století. Poté prof. Heller pojednává o **hlavních přístupech a metodách christologie SZ**. Zmiňuje zde schéma „zaslibení-naplňení“, metodu alegorie, typologie a nakonec trochu neobvyklý pojem „božný král“.

Podle páté kapitoly je nazývána i celá kniha – „*Bůh sestupující*“. Jan Heller tak po čtyřech úvodních kapitolách přistupuje k tématu, které je pro něj osobně, jak se zmiňuje v předmluvě, velmi důležité: „*Proč Bůh sestupují? Proto, že poselství o Bohu, který se sklání, ba sestupuje k člověku, povážuje za to hlavní, co jako červená nit prochází celou biblí a nejzřetelněji a nejhloběji spojuje Starý a Nový zákon*“ (str. 12). Pojednává se zde i o tzv. „Ježišologii“, „tedy takovém učení, kdy se hledají vztahy mezi lidskými rysy Ježíše a různých starozákonních postav, kdy se vykladač soustřeďuje na vnější obdobky mezi osobními rysy, vlastnostmi či zážitky nějaké starozákonné postavy a Ježíše Krista. A Kristus se nám přitom poprvé ztrácí, zbývá jen Ježíš, zbožný, vzorný, úctyplný, ale Bůh a jeho dílo mizí.“

Po tomto rozvádí autor **vlastní pojetí christologie SZ**, které spočívá v Boží kondescendenci, v Božím sestupování (SZ) a definitivním sestoupení (NZ) k nám lidem.

Když autor píše o Božím sestoupení k nám lidem, tak k tomu patří i sestoupení do lidské řeči. Této oblasti, tj. **starozákonné antropomorfismům**, je věnována kapitola šestá. Zabývá se způsobem vyjadřování pisatelů Bible, které Bohu připisuje lidské črty, vlastnosti a jednání. Předposlední sedmá kapitola, nazvaná **Učení o úřadech Kristových**, se zabývá otázkou, „zda se ve SZ vyskytují činnosti, role či starším slovem úřady, ve kterých můžeme zahlednout souvislost mezi kristovským děním starozákonním a Kristovým dokonáním novozákonním.“ No a odpověď autor hledá ve starém učení o dvojím či trojím (kněžském, královském, prorockém) úřadu Kristově, tak jak se vyvíjelo v průběhu dějin – od starověku přes reformaci až do dnešní doby. V závěru kapitoly je i oddíl kriticky hodnotící nedostatky tohoto učení.

Téma sestupujícího Boha vrcholi v závěrečné kapitole „teologii kříže“. Mluví totiž o **Kristově trojím ponížení**, kterým autor vyplňuje nedostatky v učení o Kristových úřadech. Teologie kříže říká „*hledáme především na poníženého a ukřížovaného Krista*“ (118):

- místo kněze je zde obětina, beránek,
- místo krále je zde služebník,
- místo proroka-zákonodárce je zde od souzený a zavržený.

Co o této knize říci závěrem? Najde v ní čtenář odpověď na otázkou, zda a jak je Kristus přítomen ve SZ? Jistě ano! Asi ne v přesných a pevně uchopitelných konturách, ale v dění, v Božím sestupování k nám lidem. To je důrazem celé knihy, který vychází z autorova celoživotního studia Starého zákona a z jeho viry. A proto bych tuto knihu všechno doporučil všem, kteří nad danou problematikou někdy uvažovali nebo uvažují. Bude jim to jistě (stejně jako mě) k užitku.

Pavel Šima

Obr. Obálka Knihy

ŽIVOTOPIS JAK MÁ BÝT

Když si kupuji životopis nějakého významného křesťana - kazatele, misionáře či reformátora - očekávám od knihy dvojí. Jednak objektivní informace o osobnosti, již se kniha venuje, ale také to, že mě nadchne a bude inspirovat ke službě a oddanosti Bohu. Myslím, že kniha Helen K. Hosierové, kterou pod titulem *William a Catherine Boothovi - Zakladatelé Armády spásy* vydalo nakladatelství Návrat domů, tato očekávání naplňuje.

Autorka přistupuje k tématu s ženskou citlivostí. Nezatežuje čtenáře přemírou nudných biografických detailů, nezaplňuje knihu jmény a čísla, nýbrž vtahuje nás do atmosféry doby, myšlení a prožívání manželů, kteří přes všechna protivenství naplnili vizi - pomoci lidem, stojícim na okraji společ-

Petr Vaďura

nosti. Boothovi jsou zde vyličeni plasticky a realisticky, bez přikrašlování. Prožíváme s nimi jejich začátky, zápasy s oficiálními představiteli církve, vznik prvních společenství Armády spásy, její rozmach a celosvětové rozšíření. Sledujeme život manželů až do jejich požehnané smrti. S naprostou samozřejmostí přijímáme mnohé, co se nám dosud zdálo být na Armádě nesprávné či extravagantní, tedy uniformy, hodnosti a celkovou filosofii její práce.

Autorka velmi kouzelně vpašovala do knihy několik typicky ženských důrazů. Především je jasné, kým byla pro Williama Catherine (alespoň podle autorky, i když mně se tomu, upřímně řečeno, docela chce věřit). Bez jakýchkoli skrupulí se zde mluví o postavení ženy v církvi, o její službě v misii a zazákelnou. Myslím, že muž by nedokázal napsat tak silné části, jakou je např. už první kapitola. Jemnost, citlivost, schopnost odhalit motivy jednání svých hrdinů, neschématickost a zdravý obdiv - to jsou největší klády spisovatelčiny.

Boothovi jsou zde vyličeni jako naprostoto mimořádní lidé, kteří se nechali oslovit svým Pánem k činnému soucitu. Jejich postavení v církvi, boje, protivenství, jež museli díky politikaření mnoha církevních představitelů snášet, jejich osobní bolesti i radosti, to vše je v knize podáno vyváženě s maximální snahou nezjednodušovat a nevytvářet schémata. Životopisy manželů jsou přitom velmi inspirující, aniž čtenář propadne komplexu méněcennosti, což se stává vždy, když jsme konfrontováni v životopisné knize o nějakém významném křesťanovi s jeho svatým nadlidstvím, mimořádnými schopnostmi i naprosté absenci jakýchkoli slabostí a slabůstek. Boothovi byli mimořádní a obdivu hodní, ale v podání Hosierové zůstali lidmi, a tím nám jsou blízcí. Kéž je takových knih na našem trhu víč! A kéž je takových Boothových víč! Kéž jsme jimi my sami!

TÉMA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA:

Články na téma příštího čísla „*Křestan a trendy dnešní doby*“ (pluralismus, relativismus, individualismus, propad hodnot, materialismus, záplava informací, přecitlivlost, emocionalita, prožitky, soukromé náboženství) zasílejte prosím nejpozději do konce dubna 2001.

PROSBA O SPOLUPRÁCI:

Prosím všechny bratry a sestry, kteří rádi a dobře fotí a chtěli by se svými fotografiemi podílet na grafické úpravě obálky i obsahu časopisu, aby se zkontaktovali s redaktorem časopisu (adresa na obálce). Dobrých fotografií není nikdy dost. Dále se obracím na všechny Vás, kdo můžete formou článku zachytit různá svědecství o životě s Bohem ve svém okolí, aby jste nám je zaslali. Za vstřícnost předem děkuji.

INTERNET

Pokud jste ještě na internetu nenašli web doménu pro internetovou prezentaci Křesťanských sborů v ČR, sdělujeme Vám, že s nachází na adrese www.krestanskesbory.cz. Kontaktní osobou pro otázky této formy prezentace je Petr Slepánek ml., na kterého se můžete obrátit se svými náměty a postřehy prostřednictvím e-mail-adresy: petrs@centrum.cz.

Redakce

ZMĚNA VE ZPŮSOBU ZASÍLÁNÍ

V důsledku změny zákona o poštovních službách Vám již nemůžeme zasílat tento časopis jako „novinovou zásilku“. Proto jsme se na zasílání časopisu Živé Slovo dohodli s firmou Poradec s.r.o. Český Těšín, která tak bude činit v rámci své mandátní smlouvy. Pokud byste s plněním této služby našemu vydavatelství ze strany výše uvedené firmy měli jakékoli problémy, napište nám o nich. Děkujeme.

Za Vydavatelství A-Alef J.Ostrolucký

OBSAH

Úvodník

Očekávání 2

Úvaha

Má dať – dal 2

Tématické články

Zodpovednost: 2

Potešenie alebo frustracia? 3

Předat štafetu dál 5

Výchova k učednictví 9

Oddanost-charakter-služba 12

„A preče se zazelenal“ 14

Svědecství

Moje zapojení do sborové práce 17

Otevřen Božímu vedení 17

Vzpomínka 18

Ohladinutie za konferenciou

Prebudenie v cirkvi (v sbore) I. 18

Prebudenie v cirkvi (v sbore) II. 19

Z rozhovorov a svedectiev 20

Svedectvo o osobnom prebudení 21

Otzazník

Ohlédnutí za stoletím 22

Basen

Sťahovanie 23

Informace

Emaus – korespondenční kurzy 24

Biblická škola v Ostravě 24

Bdelium – Co to je? 25

Biblické úvahy

Osobný vztah s Pánem 25

Oni uvidia Boha 27

Lenost myšlení 29

Pamatájte na svých vodcov

Ján Fáber 31

Johannes Warns 31

Recenze

Bůh sestupující 32

– Pokus o christologii SZ 32

Životopis jak má být 34

Informace

Téma příštího čísla 35

Prosba o spolupráci 35

Změna ve způsobu zasílání 35

Internet 35

Vydávají Křesťanské sbory
ve vydavatelství A-Alef
Bořivojova 29, 701 00 Ostrava
e-mail: alef@ova.inecnet.cz
tel.: 069/355 348

Odpovědný redaktor:
Jaromír Andryšek s redakční radou

Adresa redakce:
Okrajová 3, 737 01 Český Těšín
e-mail: ja.andrysek@volny.cz
tel.: 0659/734 794

Grafická úprava obálky a litografie:
fa Lubomír Horňák,
reklaumní a grafické studio
Štefánikova 4, Český Těšín

Grafická úprava textu a tisk:
Vydavatelství TEBA
Ostravská 130, 737 01 Český Těšín-Mosty

Administrace pro Českou republiku:
Poradce, s. r. o.
Štefánikova 2, 737 01 Český Těšín

Příspěvky na časopis můžete posílat na účet:
Komerční banka Ostrava
číslo účtu: 810006-761/0100

Předplatné:
na celý rok 80 Kč + poštovné
jednotlivá čísla 20 Kč + poštovné

Administrace pro Slovensko:
Vladimír Schnierer, Karpatská 363/5
915 01 Nové Mesto nad Váhom

Platby a dobrovolné příspěvky ze Slovenska:
Složenkou typu C na výše uvedenou
adresu slovenské administrace.

Předplatné:
na celý rok 100 Sk + poštovné
jednotlivá čísla 25 Sk + poštovné

Tlačoviny
Podávanie novinových zásielok na Slovensku
povolené SP š. p. ZsRP Bratislava, čj. 599-PO
zo dňa 10. 3. 1994.

Časopis vychází čtyřikrát do roka.
Registrační číslo MK ČR 6480.
ISSN 1210-6526

